

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIV, No. 19. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

JULY 1, 1938

Subscription Price, \$2.00

MEDITATIE

De Zaligheid Des Gerechvaardigden

Gelijk ook David den mensch zalig spreekt, welken God de rechtvaardigheid toerekent zonder werken; zeggende: Zalig zijn zij, welker ongerechtigheden vergeven zijn, en welker zonden bedekt zijn; zalig is de man, welken de Heere de zonden niet toerekent.

Rom. 4:6-8.

Doen wij dan de wet teniet?

Leeren we dan iets geheel nieuws, iets, dat in strijd is met de Oud Testamentische Schriften, wanneer we zeggen, dat een mensch door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet?

Doen we de wet teniet door de leer des geloofs?

Dat was de vraag.

Die wet was Gods Woord. En Gods Woord is getrouw en waarachtig. Het kan niet liegen. Het zou onmogelijk teniet gedaan kunnen worden. Een leer, die de "wet", geheel de Mozaïsche bedeeing, heel de Schrift, zooals de Kerk onder de oude bedeeing haar bezat, teniet zou doen, zou tegenspreken, tegen haar leer zou indruischen, zou daarmee reeds als kettersch moeten worden verworpen. En daarom is de vraag een ernstige en gewichtige: doet de leer der rechtvaardigmaking uit het geloof, zonder de werken der wet, de wet teniet?

Dat zij verre!

Zij bevestigt de wet! Ze is geheel in overeenstemming met haar leer. Ze is er de eindelijke vervulling van.

Sprak ze niet van Abraham, die God geloofde en wiens geloof hem tot rechtvaardigheid gerekend werd? Is dan Abraham niet gerechtvaardigd geworden zonder de werken? Wie werkt wordt het loon immers naar schuld, niet naar genade, toegerekend? Dan is er immers van toerekening in den eigenlijken zin geen

sprake? Maar hem, die niet werkt, maar gelooft in God, die den goddelooze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.

En spreekt "de wet" anders door David?

Spreekt ook daar de Schrift niet van vergeving der ongerechtigheden, van bedekking der zonden, van een niet toerekenen der schuld?

En spreekt David dan niet van de zaligheid des gerechtvaardigden zondaars?

Doen wij dan de wet teniet, Dat zij verre!

Wij bevestigen de wet!

Wonderlijke genade!

Ver boven al, wat het oog ziet, en het oor hoort en in des menschen hart kan opkomen!

God vergeeft de ongerechtigheden! Hij bedekt de zonden! Hij rekent ze niet toe!

De woorden zonde en ongerechtigheid duiden slechts twee zijden aan van dezelfde vreeselijke werkelijkheid, beschouwen deze werkelijkheid uit verschillende oogpunten.

De Heilige Schrift heeft vele woorden ter aanduiding van deze werkelijkheid. De zonde heeft vele zijden, even zoovele zijden als ons leven. Ze is daarom met één woord niet te noemen. Ze vreet in heel ons leven in. Ze zet alles scheef. Ze bederft alles. Ze schendt alles. Ze verwoest alles. Ze betreft allereerst en bovenal en overal en altijd onze relatie tot den levenden God. En in die betrekking zet ze ons, met alles wat we zijn en hebben, scheef. Ze verderft het leven van ons lichaam en onze ziel, ons hart en verstand en wil en al onze genegenheden. Ze openbaart zich in heel ons leven naar buiten, in ons woord en gebaar, in ons doen en laten, in onze betrekking tot vrouw en kind, tot broeder en zuster, tot heer of knecht, tot koning of onderdaan, op alle levensgebieden. Ze is schuld, verkeerdheid, boosheid, haat, nijd, kwaadheid, overtreding, vuilheid en onreinigheid, begeerlijkheid, lust der oogen, des vleesches, grootheid des levens, verdorvenheid, wederspanningheid, de dood! . . .

En altijd is ze dezelfde donkere, bange, vreeselijke werkelijkheid!

Ze is ongerechtigheid! Dat is één der woorden in den tekst gebezigd. En het woord duidt de zonde aan uit het oogpunt van haar betrekking en houding tegenover de wet van God. Let wel, tegenover de levende wet des Allerhoogsten! De wet is niet maar een codex van uitgeschreven geboden, die van buiten af, zwart op wit tot u komt. Ze is Gods levende wil in betrekking tot geheel uw leven, Zijne ordinantie uw lichaam en ziel, uw denken en willen in al uwe levensbetrekkingen betreffend, uw betrekking tot Hem, en vandaar uit uwe betrekking tot uwen naaste en tot alle dingen. Het is Gods wil, zooals gij die moet kennen en willen, met geheel uw hart en ziel en alle uwe krachten. Het is de wil Gods, zooals die u van alle zijden omringt, tot in uw eigen bestaan ingaat, die ge moet liefhebben, in het betrachten waarvan groote loon is, juist omdat het de levende wil Gods is, die nooit verandert, die u zegent, als ge hem kent en in liefde betracht; die u vloekt en nameloos ellendig maakt, als ge hem veracht en haat!

Ongerechtigheid beschouwt de zonde uit het oogpunt van haar betrekking tot die levende wet Gods!

Ze teekent de zonde als de ontkenning dier wet! Het woord stelt den zondaar ons voor als in boosheid en dwaasheid ontkennend zijn hoofd schuddend tegen de wet Gods. Hij zegt, dat die wet Gods niet goed is en hij weigert haar te willen, lief te hebben en te betrachten. En hij leeft en wandelt wetteloos, zonder zich om die wet te bekommeren. Hij gaat zijn eigen weg. Hij wandelt in de ongerechtigheid!

En zoo is deze vreeselijke werkelijkheid, deze ongerechtigheid, deze ontkenning van de wet Gods, ook *zonde*!

Dit laatste woord teekent ons de scheefheid en verkeerdheid van de ongerechtigheid uit het oogpunt en in het licht van het door God ons gestelde doel, zegt ons, dat de zondaar dit doel mist. Dat doel is immers, dat we met geheel ons bestaan en alle onze krachten en middelen Gods eer zullen zoeken en verhoogen. God zoekt immers zijn eigen eer, juist omdat Hij God is, de Heilige, de eeuwiglijk Zichzelven toegewijde God. Hij heeft alle dingen gemaakt om Zijns Zelfs wille, tot openbaring van en verhooging van de heerlijkheid Zijns Naams. Een ander doel hebben de schepselen niet, hebben gij en ik niet, eenvoudig omdat God geen ander doel heeft. Daarom wil Hij, dat wij op dat doel zullen mikken, het altijd zullen beoogen, in alles zullen worden gedreven door de begeerte, om dat doel te bereiken. En de zonde is die verkeerdheid, die ons dat doel doet missen. Let wel, doet missen, niet zoo, dat wij eigenlijk wel dat doel voor oogen hebben en het zoeken te bereiken, doch in dat bereiken per ongeluk falen; doch zoo, dat we opzettelijk, in boosheid des harten weigeren om aan dat doel dienstbaar te zijn, en nu op een ander doel mikken: de verheerlijking van

onszelven in den dienst des duivels!

En nu is dit het ondoorgrondelijke wonder der genade, dat God de Heere de zonden niet toerekent, de ongerechtigheden vergeeft!

Vergeven wil eigenlijk zeggen: heenzenden, wegzenden. Als God de ongerechtigheden vergeeft, dan wil dat zeggen, dat Hij ze wegzendt. Hij zet ze van Zich, zoodat Hij ze nimmermeer als ongerechtigheden gedenkt, zoodat ze Hem niet in brandenden toorn doen ontsteken, zoodat Hij, inplaats van de violen van Zijn gramschap en wrake over ons te willen uitgieten, ons in Zijne gunst aanschouwt en voorwerpen maakt van Zijne ontfermende liefde. Wij overtreden en Hij gedenkt onze overtredingen niet! Wij schudden ons hoofd tegenover Zijne wet en zeggen, dat we haar niet willen, niet betrachten, dat we onzen eigen weg kiezen, en God zet de toornende gedachten aan onze ongerechtigheden verre van Zich en aanschouwt ons in Zijne gunst!

Mysterie der mysteriën!

Hij rekent ons onze zonden niet toe! Onze zonden maken ons schuldig, en schuld wil zeggen, dat we rechtvaardige straf hebben verdiend, en rechtvaardige straf op de zonde tegen den allerhoogsten God, tegen de oneindige Majesteit kan uitteraard niets anders zijn dan de eeuwige dood. En God rekent ons die zonden niet toe! Hij brengt ze niet in het gericht! Hij handelt niet met ons naar onze zonden! Hij doet met ons alsof we geen schuld hadden, alsof we nimmer gezondigd hebben! . . .

Gaat dit alles niet verre boven al, wat ooit in eens menschen hart is opgeklommen?

Of is deze vergeving der zonden niet een ondoorgrondelijk heilgeheim?

God vergeeft ons onze ongerechtigheden?

De Heere God, die heilig is en rechtvaardig, die niet liegen kan, die altijd Zijn eigen eer zoekt, die een verterend vuur is tegenover al, wat zich tegen Hem verheft, die een jaloersch God is en Zijn eer geen anderen geeft, die den schuldige geenszins onschuldig houdt en Zich schrikkelijk vertoornt over alle ongerechtigheid,—Hij vergeeft de ongerechtigheden? . . .

God rekent ons de zonde niet toe? , , , ,

Wij ontkennen Zijne heilige wet, vertreden haar met voeten en Hij straft ons niet?

Wij steken onze hand in het vuur en branden ons niet?

Goddelijk heilgeheim!

O, de zaligheid!

Zoo spreekt de Schrift door David in Psalm 32.

Hij spreekt den mensch zalig, welken God de rechtvaardigheid toerekent zonder de werken!

Doch hij doet dit in den weg der persoonlijke ervaring. De zaligheid, waarvan hij spreekt gaat niet buiten hem om, ziet hij niet slechts in een ander, is

voor hem geen leerstuk, maar een feit der persoonlijke ervaring. Hij kent die zaligheid. Zelf had hij overtreden. Zelf had hij zich gekeerd van den weg van Gods geboden. En toen hij zweeg had de hand des Heeren zwaar op hem gedrukt. Hij vond geen vrede. Hij had dag noch nacht rust. Maar hij had zijne ongerechtigheden voor den Heere beleden en ervaren, dat de Heere genadig is en barmhartig, dat Hij de ongerechtigheden niet toerekent, dat Hij de zonden vergeeft, dat Hij den mensch de rechtvaardigheid toerekent zonder de werken. . . .

En daarom roept hij uit: O, de zaligheid van hem, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is; o, de zaligheid van den mensch, wien de Heere de ongerechtigheid niet toerekent!

Zalig, voorwaar, is de mensch, die door den Allerhoogste gerechtvaardigd wordt zonder de werken!

Of is niet deze toegerekende gerechtigheid, de eenigste, die ooit voor God zou kunnen bestaan? Is er dan eenig werk onzerzijds, dat wij voor het aangezicht Gods in het gericht zouden kunnen brengen, op grond waarvan we zouden kunnen verwachten, dat Hij ons rechtvaardigen zal? Getuigt niet alles tegen ons? En is niet de gerechtigheid voor God de sleutel tot alle heil en zegening? Is het niet zoo, dat, tenzij we door Hem gerechtvaardigd worden, we nooit iets anders kunnen zijn dan voorwerpen van Zijn heiligen, brandenden, eeuwigen toorn; dat Hij juist de rechtvaardigen liefheeft en voorwerpen maakt van Zijn gunst, die beter is dan het leven?

O, de zaligheid!

De zaligheid van den mensch, "die van de straf voor eeuwig is ontheven"!

Want, ach, de toestand van den zondaar is zoo verschrikkelijk hopeloos, zoo door en door wanhopig, als God hem niet rechtvaardigt zonder de werken. Hij ligt midden in den dood, gebonden met banden des doods en heeft geen ander uitzicht dan de hel, de eeuwige duisternis, onuitsprekelijke rampzaligheid. Want, eenerzijds heeft hij de oneindige majesteit Gods aangetast en tast hij die aldoor aan en dit maakt hem des eeuwigen doods schuldig; en anderzijds heeft hij niets, waardoor hij die groote schuld zou kunnen uitleggen en aan de rampzaligheid ontkomen. En ziet, nu is er vergeving! Nu hoort hij, dat God hem de zonden niet toerekent! Nu wordt hij gerechtvaardigd zonder de werken!

O, de zaligheid!

Want nu is die onvermijdelijke hel voor hem gesloten! Nu gaapt de donkere dood niet meer om hem eeuwiglijk te doen vergaan!

En nu is de hemel geopend voor hem!

De vergeving der zonden, de toegerekende gerechtigheid zonder de werken opent voor hem de deur der eeuwige gelukzaligheid, geeft hem het recht op al de goederen des heils, die God schenkt aan de voorwerpen van Zijn gunst, de verlossing van de macht der

zonde, de vrijmaking uit de banden des verderfs, het kindschap Gods, het volle, eeuwige, zalige leven in de gemeenschap der vriendschap van den levenden God!

O, de zaligheid!

Zaligheid ook thans, ook in het bewustzijn van den gerechtvaardigten zondaar!

Want, evenals de zaligheid der vergeving voor den dichter van Ps. 32 en voorwerp zijner ervaring werd, zoo doet de Heere God die onuitsprekelijke zaligheid nog smaken aan een iegelijk, die door Hem zonder de werken gerechtvaardigd wordt.

Hij werkt in het hart de kennis der zonde, de droefheid naar God, die de scheiding van God door de zonde bang doet gevoelen, de onberouwelijke bekeering. . . .

Hij doet roepen uit diepten der ellenden tot Hem, bij Wien vergeving is.

Hij spreekt tot ons het woord, Zijn eigen Woord: Mijn zoon, mijne dochter, uwe zonden zijn u vergeven!

Hij geeft ons het geloof om dat Woord te hooren, te ontvangen, te omhelzen!

En dan komt er vrede, de vrede, die alle verstand te boven gaat, in de benarde ziel; dan komt er een wonen bij den Heere, in Zijne gemeenschap; dan smaken we Zijne goedertierenheid, die beter is dan het leven; dan wordt Zijne liefde in ons volmaakt!

Dan wijkt de vrees!

Dan roepen we: Abba, Vader!

Dan daalt de kalme blijdschap der hope in de ziele!

O, de zaligheid!

Goddelijk recht!

Want immers, anders dan naar recht kon het niet!

Naar Goddelijk recht geschiedt alles. God kan niet toerekenen, wat niet bestaat. Hij kan Zichzelf niet verloochen. Hij kan den schuldige geenszins onschuldig houden. Hij kan Zijne eer niet aan anderen geven, noch ook toelaten, dat ze met voeten wordt getreden.

Ook vergeving kan niets anders dan naar recht geschieden!

Dat is 't Goddelijk mysterie: vergeving naar recht! Naar recht wordt ons de zonde niet toegerekend! Naar recht wordt de goddelooze gerechtvaardigd!

De zonden van den gerechtvaardigten zondaar zijn immers bedekt! Och, neen, niet zoo bedekt, dat ze er eigenlijk nog wel zijn, maar dat ze verborgen zijn voor 't oog des Heeren. Hoe zou dat kunnen? Wat zou dat baten? Wat vrede en zaligheid zou dat schenken? Maar bedekt in den zin van *gedekt*! De schuld is volkomen gedekt! Betaald! Uitgedelgd! Ze is niet meer!

Uitgedelgd in het bloed des Zoons! Voor eeuwig! Vergeving naar recht! Goddelijk wonder!

O, de zaligheid!

EDITORIALS

As To Our Present "Recession"

This editorial must be received by the reader, not as an attempt at expert economic advice, but as the reflections of a common man on the existing social and economic conditions and difficulties.

The Standard Bearer usually does not pretend to offer advice in political and economic affairs as such, still less conceives it as belonging to its task to solve economic problems.

In the first place, its chief purpose is to discuss questions that belong to the domain of theology, and to enlighten our people with regard to the Reformed truth in distinction from many deviations and aberrations from its confession. This does not mean that the Standard Bearer has nothing to say as to the spiritual-ethical principles that underly all life, also in the sphere of economics. But it does imply that its purpose is not to discuss and weigh in the balance different social and economic theories and develop one of its own.

Secondly, in distinction from many other publications in our day (too many, no doubt) the Standard Bearer does not pretend to have any economic experts on its staff, that could speak with any degree of authority on such questions as those that pertain to our present economic system, its weaknesses, its possibilities, its failures, and to a probable better system than the present one.

And thirdly, the present social and economic problems are, evidently, so difficult of solution, that even the very experts seem to know no way out and sometimes speak in language of despair, expressing the fear that at any moment we may expect the downfall of the entire social structure and the end of our highly exalted modern civilization. It would seem rather pretentious, then, for a mere layman in the field of economics even to suggest a possible solution.

But even a layman sometimes has opinions of his own. And this article pretends to be nothing more than the opinions of a layman.

There are certain facts that are rather outstanding in the present confusion and that may be pointed out without fear of contradiction.

The first is, that the present "recession" differs only in name from the "depression" during the early part of this present decade. There is politics in the term "recession". It is a more hopeful word than "depression". After all "recession" is only temporary. The program of "prosperity" is presently to be continued. But even during the earlier "depression" we were constantly assured that "prosperity was just around the corner". And I think that all are agreed

on this point, that we are again in the midst of a period of depression, perhaps worse than that which caused the downfall of President Hoover. It rather looks as if the short "breathing-spell" of "prosperity" will, in the future, become known as a "recession" in the "depression".

The second fact, perhaps not so generally admitted, but becoming more patent to all as the days go by, is that the so-called "recession" is essentially the same as the late depression and is merely a continuation of it. It was interrupted for a spell. As I expressed it once during the "breathing-spell", what appeared to be prosperity returned was nothing but a patch of sunshine between two storms. But really we are still in the same "depression" as in the early years of this decade.

This implies, and I mention this as the third fact, that even the Roosevelt administration has offered us no solution of the present economic difficulties. I do not say this as a Republican, for I am neither a Republican nor a Democrat. In 1936 I voted for Roosevelt; and I would, no doubt, have voted Republican, had, in my opinion, the Republicans presented a candidate of whom one could confidentially feel that he were able to fill the position of president of the U. S., but this, again in my opinion, they did not; and had they, besides, offered a solution of the economic difficulties, but also this, once more in my opinion, they did not. All they could say, and they said it with a vengeance, was that the Roosevelt remedies were no good. Well, although I still believe that Roosevelt was right in taking hold of the matter and in doing something for the unemployed, and although I feel it is rather unbecoming for his predecessor to go through the country ridiculing the present administration in stump-speeches, I never did think and I do not believe today, that the Roosevelt measures can possibly prove to be a solution of the present problems. No Rooseveltian combination of capital letters of the alphabet will finally and definitely settle things. If you fill a hole by digging another, you still have a hole. And it seems to me that this figure can properly be applied to the efforts of our present administration. Only, the hole that is being dug is much deeper than the hole that is being filled. I am afraid that the ultimate result will be two holes.

Fourthly, and this is my personal opinion, there is at the present time no one that appears to have a solution. It is true that the Republicans still assure us emphatically that the present administration is leading us in the direction of a terrible catastrophe. But, although I rather carefully attended to all they had to say thus far, I have not heard of one that had a positive, constructive program that offered hope of a solution.

We will have more to say on this subject next time, the Lord willing.

H. H.

Dr. Hepp Over De Algemeene Genade

VII. SAMENVATTING.

Er is nog een tweede punt, waarin Dr. Schilder, m.i. afwijkt van de gangbare meening aangaande de "gemeene gratie".

Het heeft betrekking op de waardeering van het tijdelijke, van dit aardse leven na den val en vóór de parousia, van de "gaven", die de menschen gemeen hebben in het tegenwoordige, van de "overblijfselen", van de cultuur, van de antithese.

Dr. Schilder's beschouwing op dit punt staat in nauw verband met het eerste, door ons reeds genoemde punt.

We weten allen, voorzoover we dit althans te weten kunnen komen (want ook hier spreekt de "gemeene gratie" niet altijd dezelfde taal en is dikwijls ook zeer vaag), wat hier de "gangbare meening" is.

In Zijne gunst, genade, lankmoedigheid of hoe men het ook noemen moge, heeft de Heere God den mensch na den val "nog veel gelaten". Ware er geen gemeene gratie tusschenbeide getreden, dan had de geschiedenis heel anders gelopen. Dan ware de toestand voor den gevallen mensch vreeselijk, eene ondragelijke geworden. Precies wat de toestand zou geweest zijn, is niet al te duidelijk. Men denkt zich hier beurtelings verschillende mogelijkheden, al naardat de eene of de andere mogelijkheid het best past in zekere lijn van redeneering. Men praat hier "het monumentale werk" van Dr. A. Kuiper gewoonlijk maar wat na, of ook elkander, als men van Dr. Kuiper's "Gemeene Gratie" zelf geen studie heeft gemaakt. Nu eens leert men, dat Adam en Eva voor den boom des levens dood gevallen zouden zijn, zoo de gemeene gratie zich niet over hen had ontfermd. Dan weer heet het, dat ze aanstonds ter helle zouden zijn gevaren, indien de gemeene gratie het niet had verhoed. Gewoonlijk echter beweert men ook, dat de toestand onder de menschen op aarde zoo vreeselijk zou zijn geworden, dat er geen samenleving mogelijk geweest zou zijn. De menschen zouden erger dan wilde beesten zijn geweest, moord en doodslag zouden aan de orde van den dag geweest zijn, alle ordelijke samenleving, alle "cultuur" zou eenvoudig ondenkbaar zijn zonder de inwerking der gemeene gratie. Wanneer men dit laatste zegt, vergeet men gemakshalve, dat men zonder gemeene gratie Adam en Eva eerst heeft laten sterven voor den boom des levens, of in de hel heeft zien gestort, zoodat er eigenlijk in het geheel geen menschelijk geslacht zou moeten zijn, en er dus van eenigen vorm van samenleving geen sprake zou kunnen wezen. Adam en Eva brengen zonder gemeene gratie opeens kinderen voort, en er is eene menschelijke samenleving, ook al doen ze niets dan elkander vermoorden!

Hoe dit ook zij, de "gemeene gratie" trad tusschen-

profeteerd", dat Adam den dood zou sterven ten dage als hij at van den boom der kennis des goeds en des kwaads. Wel overtrad Adam Gods gebod en door het eten van de vrucht nam hij het vergif der zonde en des doods in. En had dit gif doorgewerkt, dan ware Adam een lijk, een duivel, een kind der hel of wat dan ook geworden. Maar toen Adam dit potje met "pruisisch blauw" tot op den bodem toe had geledigd, gaf God hem het tegengif der "gemeene gratie" in. Dit "stuitte" de werking der zonde en des doods. Precies hoe dit alles, afgedacht nu van de beeldspraak, zich denken laat, is moeilijk te zeggen. Als iemand tegen een ingenomen vergif een tegengif inneemt, en het middel gelukt, dan braakt hij het eerste gif weer uit en herstelt hij. Dit was natuurlijk in geestelijk-ethischen, noch ook zelfs in physischen zin, met Adam niet het geval. Juist *hoe* dood Adam werd, en *hoe* verdorven, is ook moeilijk uit te maken. De geleerden ten onzent hebben in de laatste jaren het onderscheid ontdekt tusschen "totaal" en "absoluut". De natuurlijke mensch is wel "totaal" verdorven en dood, maar niet "absoluut". Maar dit helpt niet veel en de vraag laat zich niet onderdrukken of deze "geleerden" zelf verstaan hetgeen ze zeggen. Maar in elk geval is de vrucht van deze "gemeene gratie", dat Adam lang niet zoo slecht en ellendig werd als het zich eerst liet aanzien. God voerde de bedreigde "crisis", het voorspelde vonnis, niet uit. De mensch ging niet heelemaal dood. Hij werd niet "absoluut" verdorven. Hij "hield nog heel wat over" in Gods mededoogen, goedheid, gunst of gemeene gratie. Daar zijn te noemen de "overblijfselen", het natuurlijk licht, gaven van verstand en wil, heel zijn tegenwoordig bestaan en leven op aarde. En niet alleen dit, maar de "zonde" werd ook in hem "gestuit". Er was in den gevallen mensch aanstonds eene verbeterende, veredelende genadewerking des Heiligen Geestes, die hem wel niet heelemaal herstelde, niet wederbaarde, maar hem toch tot in verstand en wil eenigszins reformeerde, zoodat hij toch niet altijd de zonde doet en hij in deze wereld een betrekkelijk goed leven kan leiden voor God. God kan nog een vriendschapsverbond met hem sluiten, zoodat hij "medewerker Gods" wordt tegenover Satan in het uitvoeren van de "oorspronkelijke scheppingsordinantie". En zoo hebt ge dan de "cultuur-mensch", die hier op aarde nog veel goed doet, en de vruchten van wiens arbeid (vliegtuig en radio, wetenschap en kunst, etc.) straks ook eeuwige waarde zullen blijken te hebben en worden ingedragen in het "Nieuwe Jeruzalem".

Want deze "cultuur-mensch" ontvangt ook nog allerlei gaven en "zegeningen". De gemeene gratie werkte en werkt ook in op de schepping. Ware er geen gemeene gratie tusschenbeide getreden, dan was de toestand ook in de aardse schepping heel anders geweest. Ook hier is het natuurlijk niet met zekerheid te zeggen, hoe deze toestand zou zijn geweest

zou zijn terug gezonken, bij aldien er geen gemeene gratie tusschenbeide gekomen ware. Dan weer was de aarde een hel geworden. Of ook stelt men het zich voor, dat er van de schepping niets dan een chaos zou zijn overgebleven. In elk geval zou de zon niet meer zijn opgegaan over de menschen en zou het niet hebben geregend, er zouden geen vruchtbare tijden geweest zijn. Maar ziet nu, hoe genadig de Heere is! Hij doet Zijn zon opgaan over de boozen (en goeden), Hij regeert over de onrechtvaardigen (en rechtvaardigen), Hij geeft vruchtbare tijden en vervult des boozen hart met spijs en vroolijkheid! Hij geeft den mensch vele dingen tot zijne verhooging en veredeling, tot verrijking en veraangenaming van het tijdelijke leven. En met al die dingen kan hij zich ontwikkelen en ook nog veel "goed" doen. Door de kracht der gemeene gratie in hem en in de schepping is hij in staat in dit leven, op allerlei gebied, in huisgezin, staat en maatschappij, in vereeniging en school, op het "terrein" van wetenschap en kunst, van handel en nijverheid het goede te zoeken en te doen. Er is een "terrein" geschapen, waarop samenwerking mogelijk is tusschen licht en duisternis, waarop de gerechtigheid en de ongerechtigheid elkander vinden en liefelijk samengaan, waarop Christus en Belial hetzelfde beoogen. Het is het "terrein" der "cultuur". Op het breede "terrein" der wereld is de antithese weg. Het is alles synthese geworden!

Tegen heel deze voorstelling is men in sommige kringen der Gereformeerden in Nederland opgekomen.

We denken hier aan Dr. Vollenhoven, Dooyeweerd en anderen, de mannen van de "Wijsbegeerte der Wetsidee". En ook aan Dr. Schilder.

Ik zal niet zeggen, dat ze de "gemeene gratie" loochenen. Toen ik in mijn bespreking van Dr. Dooyeweerd's "De Wijsbegeerte der Wetsidee", zoowel als van Dr. Vollenhoven's "Het Calvinisme en de Reformatie van de Wijsbegeerte", het als mijne meening uitsprak, dat er in het systeem dezer denkers geen plaats overblijft voor de "gemeene gratie", sprak eerstgenoemde het in zijn tweede deel ("Wijsbegeerte der Wetsidee") uit, dat ik toch misgezien had. En, zooals we reeds eerder opmerkten, ook Dr. Schilder wil de "gemeene gratie" handhaven. Het zij zoo.

Maar dit houd ik wel staande, dat we het bij de beschouwing van deze mannen met een heel andere "gemeene gratie" te doen hebben, dan die van Dr. A. Kuiper Sr. of ook van de "gangbare meening", zooals die ter kwader ure door de Christelijke Gereformeerde Kerken ten ontziet tot een dogma werd verheven.

Bovengenoemde mannen moeten niets hebben van de synthese. Ze willen niet weten van een "terrein", waarop licht en duisternis elkander vriendschappelijk ontmoeten.

Wat deze mannen geschreven hebben is ons zeer sympathiek. Ik meen, dat ze ons in de rechte richting wijzen.

Bij Dr. Schilder trekt zich dit alles samen in wat hij noemt "het gemeen mandaat".

Hij zegt zelf, dat hij niet bedoelt, noch ook ooit geschreven of beweerd heeft, dat hij het "gemeen mandaat" wil stellen *in de plaats van* de "gemeene gratie". Het is slechts een *oogpunt*, waaruit hij ook dezelfde dingen wil bezien, die de "gemeene gratie" wil verklaren: het tegenwoordige leven na den val, de "gaven", de "overblijfselen", het "cultuurprobleem".

Het is ons op dit oogenblik nog niet recht duidelijk, wat Dr. Schilder onder dit "gemeen mandaat" wil begrepen hebben. Noch ook, waar dit "oogpunt" in bijzonderheden ons zal voeren. Is bij Dr. Schilder het "gemeen mandaat" hetzelfde als wat de Catechismus er onder verstaat in Zondag 4, waarhenen hij ons telkens verwijst? Hoe beschouwt Dr. Schilder de tegenwoordige wereld en hare ontwikkeling in haar betekenissen voor de toekomst? Is de mensch zonder "genade" ook medewerker Gods in eenigen zin des woords? Geeft God hem een "opdracht" in deze wereld, ook als hij den Heere zijn God niet kan liefhebben? Vele dezer vragen zouden we gaarne helder en scherp beantwoord willen zien.

Maar enkele dingen zijn ons wel duidelijk geworden.

Het voornaamste is wel, dat Dr. Schilder door zijn "oogpunt" van het gemeen mandaat de wereld niet wil bezien hebben als een bloementuintje of lusthofje waarin God de Heere den goddeloozen, van Hem afgefallen en tegen Hem rebelleerenden mensch, tijdelijk nog een poosje laat spelen en zich verlustigen, zijn hart vervullend met spijs en vroolijkheid in Zijne algemeene gunst, eer Hij hem in de hel werpt. Inplaats van zulk een bloementuintje, waar de goddelooze zijn heerlijk galgemaal eet, is door dit "gemeen mandaat" de wereld veranderd in een "werkplaats" Gods werkplaats, waarin de mensch een "opdracht heeft, die hij geroepen is voor God te vervullen. De mensch staat nu niet op aarde als een soort troetelkindje, dat wel verloren gaat, maar dat tijdelijk door God wordt bedeed met allerlei "gaven", waarmee hij zich tijdelijk mag verlustigen, maar als "ambtsdrager", die in Gods dienst staat. Door dit "oogpunt" wordt heel de beschouwing der "gemeene gratie" opeens radikaal veranderd.

In nauw verband hiermee krijgen we uit dit oogpunt ook een heel anderen blik op de z.g.n. "gaven" en "overblijfselen", dien de zondige mensch nog ontvangt. We bezien ze nu niet als "gunstbewijzen", blijken van een zekere "gunstige gezindheid" Gods jegens den goddeloozen zondaar, maar als "werk-materiaal", middelen, waarmee de mensch onder den eisch Gods staat, om in Zijn "werkplaats" Hem te dienen. Ook hierdoor krijgen we een geheel ander licht op het "gemeene gratie" probleem.

In de derde plaats worden de dingen van dit tijdelijke leven in deze wereld ons nu ook getoond in het licht der eeuwigheid. Meer dan eens legt Dr. Schilder

er nadruk op, dat hij deze tegenwoordige wereld en het tegenwoordig bestaan des menschen niet zoozeer wil beschouwd hebben uit het oogpunt van "wat hebben we nog veel!" Dat doet de gangbare meening der gemeene gratie wel. Hij wil het tijdelijke beschouwen in het licht der toekomst, van den eeuwigen sabbat, en dan zeggen: "we zijn er nog niet, maar we gaan er heen!" En we gaan er heen naar Gods doel en naar Zijn eeuwig welbehagen! Dr. Greydanus beschouwde in zijne artikelen in *De Reformatie* de dingen ook uit dit oogpunt, zooals we eerder aantoonde.

Eindelijk is door dit oogpunt van het "gemeen mandaat" ook het algemeene "terrein" verdwenen met zijn "gemeenschappelijke cultuur". Er is dan geen synthese meer mogelijk. Immers staat de "godelooze knecht" dan voor een mandaat, dat hij niet kan vervullen; en leeft door genade de "ambtsdrager in Christus" weer in beginsel in gehoorzaamheid in heel het tijdelijke leven. Ge krijgt dan tweeërlei "cultuur", die der gehoorzaamheid door genade in Christus, en die der ongehoorzaamheid door de zonde. Er is weer plaats voor de antithese.

Hiermee is veel gewonnen.

De lezer neme het mij niet kwalijk, als ik ten bewijze voor bovenstaande nogmaals Dr. Schilder's eigen woorden aanhaal. De aanhalingen zijn alle uit zijn boek "Wat is de Hemel?"

Hij schrijft:

"Weliswaar plegen velen onder ons de kwesties van cultuur en cultuurwaardeering, óók onder eschatologisch gezichtspunt, direct, soms zelfs uitsluitend te 'benaderen' uit de gemeene-gratie-leer, maar het schijnt ons beter, het uitgangspunt der redeneering te kiezen, *niet in de idee der gemeene gratie, maar in de gereformeerde ambtsidee*, zooals die o.m. ligt uitgesproken in Zondag XII van den Catechismus. Gelijk wij—om een voorbeeld te nemen—in de bespreking van *sociale* kwesties niet ons theoretisch uitgangspunt nemen in het 'recht', dat de eene mensch thans *tegenover den ander* heeft, maar in het recht, dat *God* als Schepper tegenover *alle* menschen, gemeenschappelijk en afzonderlijk heeft, zoo willen wij het ook doen bij de bespreking van de *cultuur*vragen. In de *ambts*gedachte nu raakt men *Gods oer-recht* op den mensch.

"Hardnekkig gaat echter veler theorie in dezen een anderen kant uit. Voor hun begrip is 'de' cultuur enkel en alleen een zaak van 'gemeene gratie'. God heeft, zoo redeneert men dan, ons 'nog' zooveel goeds overgelaten, haar 'nog niet' geheel aan het verderf prijsgegeven, zonde en vloek 'nog' geremd, Satan 'nog' gebonden; *daarom* mogen wij 'nog' veel goeds genieten. Wij hebben 'nog' kunst en wetenschap. En straks neemt zelfs de hemel de bouwsels dezer cultuur 'nog' aan, o mirakel-van-genade.

gratie' rijzen echter bezwaren. Bijvoorbeeld praktische; maar daarbij zullen wij hier niet stilstaan.

"Iets anders bedoelen wij.

Ons bezwaar richt zich tegen dit 'nog'-gezichtspunt zelf. Wanneer ik zeg: 'we hebben nog zooveel goeds', dan laat ik mijn probleemstelling beheerschen door de leer van zonde, vloek en dood. M.a.w. door iets, wat in het *vervolg* der geschiedenis opgetreden is.

"Maar dit deugt niet." pp. 284, 285.

Dr. Schilder wil terug naar het begin. En dan komen we bij de oorspronkelijke "ambtsgedachte" en gaan daarvan uit. Dan krijgen we de "theocentrische probleemstelling" tegenover de ego-centrische. De laatste zegt: "we hebben nog veel goeds"; de eerste: "we hebben *nog-niet* onze geweldige taak naar behooren vervuld".

Wat dit verschil in probleemstelling beteekent, verklaart Dr. Schilder als volgt:

"Wat dit voor de cultuurwaardeering, en voor ons verkeer in het cultuurleven beteekent? Oneindig veel. Al was het alleen maar dit, dat zóó de cultuurvraag *van den aanvang* eschatologisch blijkt, dat we dus niet verwonderd aan het eind *ontdekken*, dat waarlijk de hemel nog 'winst' puren kan uit de 'gemeene gratie', maar dat we de zaak precies omkeeren: we zouden ons moeten verwonderen, als de cultuur *niet* voor Gods eeuwigen sabbath had te werken. Persoonlijk komt de kwestie dadelijk zóó te staan: wat heb ik nu van de cultuurtaak gezien, hoeveel heb ik er van aanvaard als dienaar van God. Inplaats van den 'kristelijken' likkebaarder die óók zijn kluifje van den vetten cultuurbuit in handen wist te krijgen, treedt nu de christelijke *ambtsdrager, die eschatologische lijnen* trekt naar het nieuwe Jeruzalem, en *die van 'gemeene gratie niet reppen durft zonder haar correlaat: den 'gemeenen vloek'*. In beide erkent hij de *retardatie* van den *vollen* zegen en van den *vollen* vloek, opdat zich koren en kaf tezamen laten rijpen voor den oogst". pp. 286, 287.

De lezer begrijpt: Dr. Schilder heeft het hier over het 'nog-niet'. De volle zegen is 'nog-niet'. De volle vloek is 'nog-niet'. Dit is een radikaal ander oogpunt in de waardeering van de tijdelijke dingen, dan dat van het "we-hebben-nog-veel-goeds". Immers zit in het 'nog-niet' ook het "het komt en we zijn er heengaande", het oogpunt van het einde van Ps. 73 en van Ps. 92.

Overigens zouden wij de dingen wat anders zeggen. Wij durven evenmin van gemeene gratie als van gemeenen vloek te reppen. En inplaats van de *retardatie* van vollen vloek en zegen, handhaven wij het beeld van koren en kaf en meenen, dat alle dingen zich organisch ontwikkelen naar Gods welbehagen.

Dr. Schilder schrijft verder:

van 'gemeene *gratie*', dan blijft men steken in *reactie*. We verdienen wel den vloek, maar God heeft ons 'nog' veel goeds gelaten; we hebben 'nog' resten uit het paradijs. Resten: een mooi brokje natuur: een symphonie van Beethoven, tooneel, film.

"Maar op dit standpunt vergeet men licht één ding. Men ziet voorbij, dat in het oude paradijs zoowel geboden als beloften *gedateerd* waren. De werk-opdrachten waren geen reguliere, vaste accompagnementen, zij, noch hun inhoud, van al de komende en gaande paradijsdagen. Maar ze drongen den mensch in het paradijs naar zijn *toekomst*, naar het 'punt des tijds', dat we zoo vaak bespraken. Datzelfde geldt dus ook van het werk-materiaal: de hof, heel de lachende, lokkende wereld. Het werk-materiaal 'op zichzelf' bezien, los van de werk-opdracht, dat zou wel heel verkeerdt zijn.

"Dit *dateeren* nu is gebleven. Het *nog-niet* is gebleven. Ook dat, juist dat, vooral dat, is door Christus gered. Het is niet zóó, dat God na de zonde de klok heeft stil gezet, om niet gedwongen te zijn, 'nu-reeds' de hel te openen; en dat nu de mensch kon zeggen: we zijn 'nog' op de aarde. Neen, al mag dit 'nog' van menschelijk gezichtspunt, in anthropomorfen sprektrant zijn plaats hebben, *theologisch* sprekende, zegge men liever: God bleef zijn 'nog-niet' schrijven; de klok stond *niet* stil; de wijzers zochten het 'punt des tijds'; dat *bleef* van den beginne." p. 287.

We zijn het hiermee hartelijk eens.

Gods klok is ook niet veranderd of vernieuwd. De klok richtte zich ook niet vóór den val op één "punt des tijds" en na den val op een ander "moment". Gods klok gaat gestadig door tot het einde, de toekomst van onzen Heere Jezus Christus, is bereikt. En de gang van die klok wordt ook niet versneld of geretardeerd. Het is thans juist zoo laat op die klok als God het van eeuwigheid heeft gewild.

Dr. Schilder schrijft verder:

"Derhalve zijn ook heden al onze 'vergunningen' en al onze 'orders' *gedateerd*. Evenals Adam en Manin hebben wij te werken met de heden presente wereldmogelijkheden, om te komen tot den sabbath van kosmische breedheid. Het mogen is dan geen ding op zichzelf, geen reden van vergenoeging in een tot onze verwondering ons gelaten 'rest'. Want—gelijk vóór den val—zoo ligt ook nu het 'genieten' niet in de 'dingen', maar in het *goed-werken-met-de-dingen*. Want 'Gabe' en 'Aufgabe' blijven één. En dus is het woord '*gratie*', zelfs nog afgedacht van de misverstanden, in dit verband voor het probleem te begrensd, te eenzijdig. Een verloren en een herwonnen paradijs, en dus ook de weg, die tusschen die beide ligt, ze zijn geen kwestie van 'gunst' zoozeer, als wel van opdracht, bevel, gebod. En waar velen de cultuur-vraag zuiver en alleen als een van al-of-niet-mogen behandelen, daar mogen zij bedenken, dat *ook* ten aanzien *daarvan* plaats

blijft voor de keel toenijpende vraag van den Catechismus: *Doet dan God den mensch geen onrecht, als Hij in zijn wet van hem eischt, wat hij niet doen kan?* 'Neen Hij'. 'Neen Hij'. Hier treedt de '*verschrikkelijkheid*' van het cultuurvraagstuk voor de aandacht. Het is een 'last des Heeren', dit cultuurdrijven. Het is een diepe snik, die catechismusvraag van daareven". p. 288.

En zoo komt Dr. Schilder ook tot de vraag eene gemeenschappelijke cultuur betreffende. Ook dit willen we nog aanhalen:

"En hiermede hebben we een laatste punt bereikt. Doorgaans heeft men bij het spreken van '*gemeene*' *gratie* het oog op wat tusschen de wereld en ons nog 'gemeen' (schappelijk) is (Dr. A. Kuyper). Wat wij met *alle menschen saam* bezitten, dat heet dan *gemeene* *gratie*. We onderzoeken dat nu niet curieuselijk in dit boek. Genoeg zij, er aan te herinneren, dat de een met meer, de ander met mindere gewenning nu begint te spraken van een *terrein* der *gemeene* *gratie*. 'Het' cultuur-'terrein' wordt dan een soort van neutrale zone tusschen de kampende fronten van kerk en wereld, waar we af en toe kunnen pauzeeren en 'uitrusten', onze '*gemeene*' '*katapausis*' hebbende. Tevens is het dan beider werkvloer voor neutrale zaken.

"Maar dat is toch fout. Er is geen kwestie van een gemeenschappelijk 'terrein', dat *zelf* een puur *geschenk* voor communale recreatie wezen zou, een 'sector' van *gemeene* spelen. Een *terrein* van de *gratie* onvermengd is eerst de hemel. Eerst als *hij* is ingegaan tot zijne rust, is er óók een 'terrein' der ongehoorzaam. Dat is dan de hel. Maar feitelijk is dat geen 'terrein', geen '*effen* land'. En iets van '*gemeenschap*' is er niet tusschen die twee. Voor het heden echter heeft de kerk, dank zij de bij de geloovenden beginnende '*gratie*', en, dank zij ook het van de ongeloofigen af beginnende 'oordeel', wel nog eenzelfde werkplaats als 'de wereld', tot op den jonsten dag, maar de menschen hebben nu *niet meer een 'gemeene' cultuur*. Zoodra de cultuur ophoudt speciaal een '*gave*' der (gemeene) '*gratie*' te heeten, doch weer een kwestie van *dienst* wordt, is het sprookje der ééne '*gemeene-gratie-cultuur*' meteen verdwenen. We droomen dan niet meer van een '*gemeene*' cultuur, maar krijgen dan een oog voor tweeërlei: het gehoorzaam-gaan-worden in de cultuur ter eener, een tegen God in overtreding zijn in de historie der cultuur ter anderder zijde". pp. 288, 289.

We beëindigen hiermee voor het tegenwoordige de bespreking van Dr. Hepp's brochure over de *algemeene* genade.

Ik geloof, dat deze brochure en de bespreking er van veel goeds heeft gewrocht, zij het dan ook niet in de richting, waarin Prof. Hepp het zocht.

H. H.

De Levende God En Des Zondaars Ellende

IV (Slot)

Zoo is er dan voor den zondaar nergens een uitweg, waardoor hij aan den levenden God ontkomen kan. Hij staat met geheel zijn bestaan in Gods dienst, om voor God te werken. Hij ontvangt van God zijn aanzijn, zijn gaven en krachten en middelen, en met die alle beweegt hij zich in Gods werkplaats. En werken moet hij en doet hij. Daar is geen ontkomen aan. Hij kan den dienst niet werkelijk opzeggen. Hij heeft geen kans om te staken. En met zijn bestaan, gaven en middelen staat hij elk oogenblik vóór den eisch van Gods wet, om den Heere zijnen God lief te hebben met geheel zijn hart en ziel en al zijne krachten. Hij kan aan dien eisch geen oogenblik voldoen. Hij doet alles verkeerd. Maar de eisch Gods blijft, en hij kan aan dien eisch niet ontkomen door de bewering, dat het onrecht is, dat God van hem eischt wat hij niet doen kan. Want God heeft het menschedom, en in Adam elk mensch, met de noodige gaven, om dien eisch te kunnen volbrengen, geschapen. En de mensch heeft zich door moedwillige ongehoorzaamheid van alle zijne gaven beroofd. En daarom maakt de mensch zijn schuld elken dag en elk oogenblik meerder. En onder die schuld is hij voorwerp van Gods toorn. Hij kan zich wel vleien met de gedachte, dat God de zonde niet straft, maar dan denkt hij zich een afgod, een god naar zijn eigen hart, en ondertusschen beseft hij in het diepst van zijn hart maar al te zeer, dat hij het met den levenden God te doen heeft. En God vertoornt zich schrikkelijk beide over de aangeborene en werkelijke zonden en wil die door een rechtvaardig oordeel tijdelijk en eeuwiglijk straffen.

Nog één poging wordt door den zondaar gewaagd om zichzelf in zijne zonde te handhaven en van den waarachtigen God af te komen. Ze is uitgedrukt in de vraag: is God dan ook niet barmhartig? Deze vraag staat in nauw verband met de voorgaande, is er eigenlijk een vervolg van. Ze behelst in vragenden vorm een protest tegen het antwoord op vraag 10. Kan en wil God de ongehoorzaamheid niet ongestraft laten? Vertoornt Hij zich over de zonde en wil Hij die met tijdelijke en eeuwige straffen bezoeken? Maar God is immers barmhartig? En ge stelt God voor als een wreeden tyran, indien ge volhoudt, dat Hij het lijden van Zijne schepselen meedoogenloos kan aanzien, dat Hij ze in het eeuwig verderf zou kunnen storten. Hij heeft ons gemaakt en wij zijn Zijn maaksel. Hij is onzer aller Vader en heeft medelijden met onze zwakheden. Hij is veel te barmhartig om in Zijnen schrikkelijken toorn ons met eeuwig afgrijzen te straffen. Zoo luidt het protest van den modernen mensch, dat zich uit in de vraag: is God dan niet

gelijke taal kan men soms hooren van "gereformeerde" menschen in betrekking tot Gods houding en gezindheid in dit tijdelijke leven jegens verworpenen goddeloozen. Dat de Heere straks, na den dood, de goddeloozen in eeuwige verwoesting stort, schijnt men wel te aanvaarden. Maar als ge wilt staande houden, dat Hij ook thans, hier op aarde, alle werkers der ongerechtigheid haat, schrikkelijk op hen toort, en in Zijn gramschap hen met Zijn vloek treft, dan is men het plotseling eens met den bovengenoemden modernen mensch. Dan beschuldigen diezelfde "gereformeerden" u, dat ge God tot een vreeselijken tyran maakt en spreken ze van eene "gunstige gezindheid of genade Gods jegens alle menschen, waaronder ook de verworpenen begrepen zijn", en zeggen ze u, dat God den goddeloozen in dit leven zeer goedertieren is en hen rijkelijk zegen!

Nu antwoordt onze Catechismus, dat God metterdaad barmhartig is. Dat moet worden gehandhaafd. Barmhartigheid is een deugd Gods. En laat ons wel verstaan, dat God barmhartig is in Zichzelven. Hij wordt niet eerst barmhartig, als er een schepsel buiten Hem staat, dat voorwerp van Zijne barmhartigheid kan zijn en is. God is de volmaakte en de algenoegzame in Zichzelven. Aan geen schepsel heeft Hij behoefte. Daarom moet ook gehandhaafd, dat God in Zichzelven, afgedacht van eenig schepsel, barmhartig is. Hij is *de* Barmhartige. Want de Heere is goed. Hij is de Volzalige in Zichzelven. En Hij kent en wil Zichzelven als de Volzalige. En Hij is ook de Barmhartige jegens het schepsel. Hij is de overvloeierende Fontein aller goeden. Hij wil ook het schepsel zegenen, zalig maken, als een reflectie van Zijn eigen zaligheid. Deze wil om zalig te maken is het positieve element, het eeuwig-blijvend element in Gods barmhartigheid. Ten opzichte van den zondaar komt deze wil om zalig te maken op het rijkst en heerlijkst tot openbaring. Gods barmhartigheid is groot, overvloedig, komt in al haar rijkdom tot openbaring, zooals ze aan den zondaar wordt bewezen. Want die zondaar is ellendig, nameloos ellendig. En de groote barmhartigheid Gods komt hierin in al haar rijkdom tot openbaring, dat zij den ellendige opricht uit het slijk en opheft tot de allerhoogste zaligheid in Zijn eeuwig verbond. Zeker, God is barmhartig. Hij is rijk in barmhartigheid en groot van goedertierenheid.

Maar de van God afgevalen zondaar kan zich op deze barmhartigheid Gods niet beroepen, om zich in zijne zonde te handhaven en van de straf af te komen. Hij kan niet zeggen: God is barmhartig, daarom zal Hij de zonde niet straffen. Want, zooals de Catechismus opmerkt, God is ook rechtvaardig. En nu eischt die rechtvaardigheid Gods, dat de zonde, die tegen de allerhoogste majesteit bedreven werd, ook met de hoogste, dat is met de eeuwige straf aan lichaam en ziel gestraft worde. Gods gerechtigheid is de handhaving van Zichzelven als het heegste goed. Het bestaat daar-

in, dat Hij het goede beloont en het kwade straft. In dat beloonen van het goede, in het zaligmaken van den rechtvaardige, doet God Zichzelf aan den rechtvaardige kennen als de Goede. En in het straffen van het kwade, in het ellendig maken van den goddelooze, laat God Zich aan den goddelooze kennen als het hoogste Goed. Dat recht Gods kan niet worden veranderd. Het is met dat recht Gods niet als met een recht onder de menschen, dat volgens een wetboek wordt toegepast, dat meer of min rekbaar is, dat soms opzij kan worden geschoven, welks straffen in haar gestrengheid kunnen worden getemperd. Gods recht is één met God Zelf. Zou God Zijn eigen recht verzaken, dan zou Hij Zichzelf verlooehen. Zou Hij in tijd of eeuwigheid ook maar voor één enkel noment het kwade niet naar een rechtvaardig oordeel straffen, dan zou daarmee alles scheef staan. Juist dan zou er nergens meer gelukzaligheid te zoeken en te vinden zijn. En daarom handelt God altijd naar recht. We mogen ons de dingen niet zoo voorstellen, dat Hij in de wereld de dingen laat gaan, de zonde door de vingers ziet, het kwade niet door een rechtvaardig oordeel straft, en dat Hij straks, in den dag des oordeels al die kromme dingen opeens en voor altijd recht zal zetten. Neen, God oordeelt altijd. Hij oordeelt altijd naar het volmaakste recht. En naar dat recht handelt Hij ook. Wel zien wij in deze wereld de handhaving van dat recht niet. Wij wandelen door geloof, niet door aanschouwen. De bijzonderheden van Gods werk blijven hier veelszins voor ons verborgen. Zelfs schijnt het ons soms, ja dikwijls toe, alsof God juist den goddelooze zegent, terwijl Hij den rechtvaardige met Zijn roede bezoekt. Het gaat dikwijls, niet den rechtvaardige, naar den goddelooze wel in de wereld. “’t Gelukt juist hem wat hij doet”. En dan zien we de theodicee niet. Dan zijn we geneigd om “gemeene gratie” theorieetjes te ontwikkelen, en te spreken van de gunstige gezindheid Gods jegens de werkers der ongerechtigheid. En dan komen we wel die goddeloozen, de “wereld” in ’t gevele, maar we schrijven Gode iets ongerijmds toe. Of, zoo we de dingen, die op den Heere onzen God betrekking hebben, wat ernstiger en zwaarder opvatten, we beginnen dan met Asaf te klagen en de bange vraag komt over onze lippen: Is er wel wetenschap bij den Allerhoogste? Maar ofschoon wij, die zoo weinig van de bijzonderheden van het leven, van het werk Gods en haar onderling verband, verstaan, dat recht Gods hier niet altijd zien, dat neemt niet weg, dat God in tijd en eeuwigheid Zijn recht handhaaft en oordeelt en handelt naar ’t zuiverst recht. En wel komt er een dag der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods. Doch in dien dag zal het dan ook blijken, niet alleen, dat Hij ten slotte finaal recht doen zal, maar ook, dat Hij naar ’t zuiverst recht alle wegen der menschenkinderen in den tijd bestuurt.

En tegenover die gerechtigheid Gods kunt en moogt ge u niet beroepen op Gods barmhartigheid. Want

God is één. Hij is de volmaakt Eenvoudige. Alle Zijne deugden zijn in Hem volkomen en eeuwig één. Ge kunt eigenlijk niet zeggen: God is wel rechtvaardig, *maar* Hij is ook barmhartig. Noch ook kunt ge zeggen: God is wel barmhartig, *maar* Hij is ook rechtvaardig. Er is in den Allerhoogste geen “*maar*”. Er is in God geen strijd, geen tegenstelling, geen botsing. In Hem is alles volkomen eenheid en harmonie. Hij is genadig *en* barmhartig *en* goedertieren *en* rechtvaardig *en* heilig *en* waarachtig. Gods barmhartigheid is nooit anders dan een rechtvaardige barmhartigheid; Zijne rechtvaardigheid is nooit anders, in den diepsten zin des woords, dan een barmhartige rechtvaardigheid. En in den grond der zaak staat het altijd zoo, dat hetgeen niet recht is, ook geen barmhartigheid kan heeten, ook al schijnt het ons soms ook anders toe. Buiten Gods recht is er geen barmhartigheid en geen zaligheid denkbaar!

Maar, indien de Catechismus elk beroep van den zondaar op de barmhartigheid Gods *tegenover* Gods recht onmogelijk acht, indien er geen barmhartigheid Gods kan zijn zonder recht, dan volgt hieruit, dat God alleen den rechtvaardige barmhartig is. Dan is er geen genade, gunst, goedertierenheid of hoe ge het ook moogt noemen, voor den goddelooze, tenzij hij gerechtvaardigd wordt. En deze rechtvaardiging van den goddelooze heeft alleen plaats in Christus Jezus. In Christus ontmoeten Gods barmhartigheid en Gods recht elkander in volkomen harmonie. Liever gezegd, in Christus alleen komt Gods barmhartigheid tot openbaring als eene rechtvaardige barmhartigheid. Gods eeuwige liefde, gunst, genade, rijke barmhartigheid en groote goedertierenheid baant zich een weg, den weg des rechts in het kruis van onzen Heiland, en komt tot heerlijke openbaring in Zijne opstanding uit de dooden. Een andere rechtsgrond voor Gods genade, barmhartigheid en goedertierenheid dan het kruis van Christus is er niet. En indien er geen ontkoming is aan tijdelijke en eeuwige straffen dan in den weg des rechts, en indien er geen barmhartigheid Gods is, die in conflict zou zijn met Zijne rechtvaardigheid, dan volgt hieruit ook, dat er geene barmhartigheid Gods is buiten Christus. Dan is er geen gemeene gratie, barmhartigheid of goedertierenheid, het maakt niet uit met welken naam ge dit wilt noemen. Wel heeft men gezocht, en geen wonder, naar een rechtsgrond voor de “gemeene gratie”, maar nimmer werd die rechtsgrond aangewezen. Wel heeft men soms de gedachte geopperd, dat ook die algemeene barmhartigheid, gunstige gezindheid, goedheid of genade, haar rechtsgrond heeft in het kruis, maar het is nimmer gelukt om dit ook duidelijk te maken, of met de Schrift in de hand te bewijzen. En uitteraard is zulk bewijs, op gereformeerd standpunt althans, onmogelijk. Christus stond immers aan de spitse van Zijne uitverkorene Kerk. Voor haar leed Hij, stierf Hij, stond Hij op uit de dooden. Haar schuld droeg Hij aan het kruis.

Zij werd door Zijne volkomene gehoorzaamheid gerechtvaardigd voor God. Voor haar is Zijn werk de rechtsgrond van alle gunst en zegening in tijd en eeuwigheid. Maar dit geldt dan ook voor niemand anders.

Daarom blijft dan ook, hetgeen de Catechismus uitsprak in de negende vraag en het antwoord waar van de wereld buiten Christus: God vertoont Zich schrikkelijk over alle zonden, aangeborene en dadelijke, en wil die door een rechtvaardig oordeel tijdelijk en eeuwiglijk straffen: vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven staat in het boek der wet om dat te doen!

Er is nergens een uitweg!

Er is nergens gunst of genade dan bij God alleen. En in Hem is alle gunst en genade op 't heiligst recht gegrond.

God is en blijft het schrikbeeld voor den zondaar, totdat hij Hem vindt in het aangezicht van Christus Jezus, den Heere!

Want, wie in den Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaamheid is, zal het leven niet zien; de toorn Gods *blijft* op hem!

En daarom is dit mijn eenigste, maar dan ook met nadruk mijn *eenigste* troost in leven en in sterven, dat ik niet mijns zelfs ben, maar met lichaam en ziel het eigendom ben van mijnen getrouwen Zaligmaker!

H. H.

IN MEMORIAM

Den 10de Juni 1938, nam de Heere tot Zich en uit ons midden een zeer bemind en getrouw lid, namelijk,

MRS. W. KAMSTRA

in den ouderdom van ruim 72 jaar. Wij zullen haar zeer missen, doch moge haar heengaan ons aansporen om meer getrouw te zijn in het onderzoeken van Gods Woord en om ons huis te bereiden, want ook wij moeten sterven. Bij dezen betuigen wij onze deelneming met de bedroegde man en kinderen en bidden hun de vertroosting des Heeren toe.

Namens de Vrouwen Vereeniging

Bid en Werk

De Prot. Geref. Gemeente te Orange City,

Mrs. R. Exstra, Pres.

Mrs. M. De Jager, Sec.

Orange City, Iowa.

Ingezonden

The First Protestant Reformed Christian School te Redlands, Calif. vierde de 8ste Juni feest. Het was naar aanleiding van het feit dat drie leerlingen de klassen met goed gevolg waren doorloopen, en nu uit de hand van hun leermeester hun diplomas uitvingen.

Voor die gelegenheid was de kerk met bloemen versierd, en vele belangstellenden waren opgekomen om bij die plechtigheid tegenwoordig te zijn.

En ik geloof dat ik niet overdrijf met te zeggen, dat er dien avond is genoten. Het programma werd op keurige wijze door de oudere zoowel als door de jongere leerlingen uitgevoerd. 't Welk niet alleen tot eer strekt van de deelnemers, doch ook tot voldoening van onzen Principal P. Zuidema.

Toch was deze feestavond ook weer niet onvermengd 't welk onze Leeraar Ds. Vos deed uitkomen naar aanleiding van Ps. 119:9. Waarmede zal de jongeling zijn pad zuiver houden, enz.

De drie graduates moeten noodgedwongen de Chr. School verlaten en hun verdere opleiding bij de publieke school zoeken. En dat feit werd dan ook naar aanleiding van dien tekst in gevoelvolle woorden besproken. Het Sirengezang der wereld is vooral voor de jeugdige harten soms, ja vaak, zoo verlokkelijk schoon. Het is dan ook alleen de bewarende hand onzes Gods die hen en ons alleen kan staande houden op ons vaak moeilijke levenspad door ijdelheid omzingeld. Het is ten slotte dan ook niet uit kracht van opvoeding en onderwijs, dat men voorbeeldige burgers wordt van dit groote land. Neen, die daar alleen op vertrouwt komt dikwijls bedrogen uit.

Het is God, die in ons werkt beide het willen en het werken naar Zijn eeuwig welbehagen. Paulus planten, Apollos nat maken, maar de Heere de wasdom geven. Zoo loopt de lijn.

Bij de uitreiking der diplomas sprak de Principal nog een degelijk woord naar aanleiding van het Class Motto "Unto Perfection We Go". En hiermede is weer een Schooljaar beeindigd, de vacantie tijd is ingetreden. Moge de Heere al de kinderen op den bestemden tijd weer op school brengen, opdat ze naar den eisch des Verbonds in de voorzijde leer mogen worden onderwezen tot de eer Zijns Naams.

J. R. Vander Wal.

NOTICE

The Consistories of the various churches hereby are informed that Rev. J. Vander Breggen is again physically able and willing to consider a call.

By Order of Classis,

June 1, 1938

M. Vander Vennen, S. C.

Fishers Of Men

It is during Jesus' first public Galilean ministry that He calls four of His disciples to become fishers of men. They are Simon and Andrew his brother, and James with his brother John who were sons of Zebedee. This is not their first calling to the discipleship. We must remember that the Lord's first Galilean ministry did not begin until He had completed His first series of labors in Judea. This stay in Judea is recorded in the second and third chapters of John. It is during this period that the cleansing of the temple and the Lord's remarkable conversation with Nicodemus occur. Before this first Judean ministry, however, the Lord had been publicly baptized by the Baptist, in the river Jordan. This latter event marks the beginning of His public appearance. It is at the time of this baptism by John that the first calling of disciples takes place, as recorded in the first chapter of John. However, these disciples had evidently returned to their secular labours. This is evident from the fact that, when called to be fishers of men, they were at work with their father, Zebedee, casting a net into the sea. This calling, at the beginning of the Lord's first Galilean ministry, is the more direct calling—when called the second time, they left their labours, ever to be with the Lord.

How little this saying of the Saviour: "I will make you fishers of men", is understood to-day! How these words are being quoted and corrupted! It is well, at this time, to remember that this expression appears in the New Testament only as applied to the immediate circle of the Lord's apostles. This does not mean that the same thought is not expressed elsewhere. It is. The incident of the Saviour's appearance, after His resurrection, to the seven disciples at the sea of Tiberias expresses the same idea. But also here the apostles are these fishers of men. Yet, to-day these words are applied without distinction to whoever would proclaim a gospel. Preachers, who have very little or no understanding of Holy Writ, who are thoroughly arminian and have no conception of the truth that, unless the Father draw, no man can come to Jesus, are viewed as "fishers of men". To-day anyone can be a "fisher" of men. Regardless of the question whether he has been duly called by the Church and properly prepared for the difficult task of proclaiming the truth of God, anyone can leave his secular task to devote his time and efforts to the declaring of a so-called gospel. And we must surely bear in mind that a preacher of the gospel of God must be sent by the King of His Church, that he must be called by that church, and that he, according to Scripture, must be prepared for this work. This is lost sight of to-day. But it is certainly Scriptural. In the Old Testament we read of the schools of the prophets. They were established for that very purpose. And in II Tim. 2:2, Paul writes

to Timothy: And the things which thou hast heard from me among many witnesses, the same commit thou to faithful men, who shall be able to teach others also. There can be no doubt but that the significance and difficulty of the calling of a preacher of the Word demand special training by the church, and by those peculiarly prepared for that work. Besides, the proclamation of the gospel is the task, not of an individual but of the church. The body of Christ must assume this responsibility.

Indeed, these so-called preachers of a gospel are "fishers" of men. *They* catch men, but these "fishes" have never been caught by Christ. Playing upon the emotions of the people, thundering into their ears the horribleness of hell, preaching a general love of God and a Christ Who died for all men without distinction, people are brought to the "light", to a so-called Christ, but without any understanding of the terrible-ness of sin, and of the righteousness of God. There are so many "children" of God who are "man-made". Does this phenomenon not present itself particularly in our day and age? Where is it proclaimed to-day that we must make our calling and *election* sure? Where is that preaching heard which has for its specific objective the growth of the body of Christ Jesus into all the truth? Is it not the common concern of almost all preaching to-day to bring as many "fishes" into the net as possible, to win as many souls for Christ as we possibly can, without being concerned about the "fishes" already caught? Again we say, these preachers are "fishers" of men, but *they* catch men, win souls. Sin, the righteousness of God, the love of God as purely Divine, as a Divine Self-love, are silenced. There is more concern to-day for the life of an individual human than for the immutable righteousness and holiness of God. "Fishes" are caught who have never learned to recognize Christ as the sole Saviour of men, as the Christ Who alone draws us irresistibly out of darkness into God's marvellous light. And how could it be otherwise! How is it possible to know the Christ when He is not proclaimed? How can they praise God as their only Saviour when total depravity, particular atonement, and God's sovereign love and election are either silenced or openly ridiculed? A Christ is held before them for whom they must labor day and night; the Christ Who must work for and in us is strange to them. Many will indeed imagine themselves saved who will hear from the Christ they never knew the awful sentence: I never knew you! It is certainly of the utmost importance that this be emphasized, ever anew, particularly in our day and age when arminianism is running rampant.

Jesus is *the* "Fisher" of men. How important it is that we fully understand this truth and proclaim it in all our preaching! *He* shall draw all men unto Himself. He *shall* do so. This, therefore, is absolutely certain. For, unto Him is given all power in heaven

and upon earth, and the promise of the Spirit, Who irresistibly leads His people out of darkness into light, out of death into life, out of sin and the world into the fellowship of God's everlasting covenant. Jesus is *the* Fisher of men. He does not merely throw out a "life-line" which we then must take hold of; He actually "catches" them, never fails, brings them without exception into the fold. Jesus must do this for He alone can. These "fishes", the elect people of God, must be called out of darkness into light, out of death into life. By nature we are children of death, bound with chains of darkness which we cannot break, neither desire to have broken. We love the mire of sin and corruption; we are darkness and haters of God. Therefore no amount of persuasion and tears can move one solitary human being to forsake his evil way and turn unto the living God. Hence it is of the utmost importance that we know Jesus to be the only Fisher of men. He is it centrally upon the cross. There He redeemed us from out of the power of sin and the devil, satisfied the righteousness of God, merited for His people eternal life. And only He, Who has received all power in heaven and upon earth, to Whom the Spirit has been given without measure, only He has the keys of the House of David. He alone can call life into our darkness and draw us irresistibly out of the corruption of sin and death. Jesus alone catches men. And this must be proclaimed. Boldly, without compromise, it must be preached that man cannot save himself, that only an almighty Saviour is his only hope, that he is hopelessly lost in sin and guilt, that he *cannot* and *may not* serve Jehovah except the perfect satisfaction of God's righteousness be brought for all his guilt, that only the Lamb Who was slain for His elect people and is now exalted in the Father's right hand can possibly be His salvation, now and eternally. Man must know that he cannot save himself, yea, that he cannot even desire to be saved. This must be preached because, firstly, the truth must be proclaimed, and, secondly, man, who is saved, must praise his God. How shall we praise Him alone, if of Him we do not hear.

This Jesus makes "fishers" of men. As stated before, this expression, which in a well-known hymn is superficially applied to whoever would proclaim a gospel, is used in Scripture only in connection with the apostles. When we read that the Lord will make His disciples "fishers" of men, this surely does not mean that henceforth He and they will perform this work. God and man, or Christ and man never do things. We do not lend Jesus a hand, work for King Jesus. Let it be understood: *I will draw all men unto Myself.* However, it is through the Scriptures, sanctified unto our consciousness by the Holy Spirit, that the people of God are consciously called into the fellowship of God's covenant. It is through the Scriptures that

of sin, of the work of Christ upon the cross and within our hearts that we attain unto the blessed consciousness of what God alone has done for us and in us. The Lord must reveal Himself to us shall we know Him. The scriptures speak to us of the awful power of sin within us, of the immutable, terrible righteousness of God which knows of no shadow of turning, of the only propitiation for our sins and the sins of the whole world, of the promise of the Holy Spirit Who makes His dwelling in the hearts of His people and abides there forever. Bearing this in mind we can understand why and how Christ makes His disciples "fishers" of men. We must, of course, not view the apostles and all subsequent preachers of the sure and unfailing promise of God in the same light. Their distinctiveness (of the apostles) lies in the fact that to them was given the Word of God. Willed by God from before the foundation of the world to be writers of His revelation to His people, endowed with their own peculiar talents and gifts unto that end, prepared spiritually by the Spirit of God so that they would not be mere "typewriters", stenographers, but living witnesses of the Word they were to receive and speak and write, they finally were infallibly led by the Spirit of God and of Christ Jesus to write unerringly, letter upon letter, what God would have them write. Inasmuch then as the Spirit calls us into conscious fellowship with God through the truth, so that that operation of the Spirit takes place only where the truth is proclaimed, the apostles, being the Divine media through whom this Word is recorded, are fishermen of men. And it is Christ Jesus Who makes them such. For it is He Who leads them infallibly into all the truth; Jesus has received all power and wisdom, in the spirit, upon His ascension into glory; and it is this King of His Church Who, through His Word and Spirit, is ever gathering out of every nation and tongue and land and people a people, chosen unto eternal life, to be His own peculiar people, unto the praise of His redeeming grace. In this manner does the work of salvation occur. Surely it is of the greatest importance that, being saved, we realize that we are saved by Him, the King of kings and the Lord of lords. Then we know that our eternal salvation is not in doubt, that our eternal happiness rests in His hands and that therefore no man can separate us from that salvation which has been prepared for and is being bestowed upon His people.

In the light of what we now have written we may apply the expression, "fishers of men", to every preacher of the gospel, who has been called by Christ through His Church to proclaim the truth. Understand correctly, the gathering of these "fishes" takes place in conjunction with the preaching of the gospel. And insofar as that preaching of the gospel has been entrusted to these ministers of the Word, they can

the Word of God is certainly not the task of all. To be sure, the preaching of the truth is the task of the Church. We believe that the command to proclaim the gospel to all nations comes to the Church of God. Unto the Church Jehovah, through Christ Jesus, has given apostles, evangelists, prophets, pastors and teachers. It is the Church who, in obedience to the command of Christ, appropriates those who shall labor in her midst in the Word. And it is also the Church who keeps a watchful eye in order that the preaching be according to the Word of God. Unto this end particularly the office of elder must serve. But, then, it is only through this office of the administration of the Word that the Church of Christ Jesus proclaims the truth. Not all have the authority to appear before the people of God upon the Lord's Day to break the Bread of Life. Not anyone may take it upon himself to go into the highways and the byways to preach the gospel. This is emphatically the task of the Church which it fulfills through its offices. It has pleased the Lord to bless His people, perfect the saints, edify the body of Christ through the preaching of the Word, which may take place only by him appointed unto that task. There is nothing of greater significance for the people of God than Divine worship upon the Lord's Day. Of course, this does not mean that, as preachers, I, for example, bless the people of God. It is not the minister who speaks *the* Word to the Church. God only. But God's blessing is inseparably connected with the administration of the truth. Neither does this mean that, when the Word is administered, the preacher must consider himself separate from the Church. The Word is directed to him as well as to the others. We all must attend to hear the Word of God.

Finally, we must not forget that the calling of these "fishes" into the light, also continually throughout their entire life, takes place only in conjunction with the preaching of the *truth*. The minister of the gospel must at all times be subject to the Word of God. That Word he must proclaim. That Word is sharper than a sharp, two-edged sword. That Word he must bold before the people of God in all its fulness. Nothing he may withhold. The "thus saith the Lord" must be the contents of all his speaking. He must so appear before the church of God that all of himself, all human persuasion, all human desire and interest may be completely subdued, wholly pressed unto the background, in order that, when the truth is, proclaimed, God's people may stand face to face solely with the Word of God. This will bear rich fruit. Of course, the vessels of dishonor will be fitted unto destruction. In the measure that God's Word is held before them, their darkness and hatred of God will be revealed. And God accomplishes, also with respect to them, His good-pleasure. But, positively, the sheep will be gathered into the fold. God will sanctify His

blessed revelation unto their hearts. Their consciousness of sin and grace, of Christ as their only Saviour and of God's eternal love will grow and deepen. Their life will become richer. And God will ever receive the praise and the glory due unto Him alone. Let us, as Protestant Reformed Churches, hold fast to what we have that no one may take our crown.

H. V.

Preserving His People

Rom. 11:1-5.

Hath God cast away His people? Thus the apostle Paul begins the eleventh chapter of his epistle to the Romans. And this indeed is a very important question. And seemingly there are good reasons to raise this question. For, is it not true, when we look round about us that we see the ungodly prosper? And on the other hand, is it not a fact, that the righteous have only a very little of the riches and the abundance of this world? Yea, is it not so that one of God's dearest children complained, "All the day long I have been plagued, and chastened every morning"—and that the wicked "are not in trouble as other men; neither are they plagued like other men".

Seemingly it is true that God reversed the order of things. Therefore, the wicked dare say when the righteous are afflicted, "Where is your God in Whom thou didst trust"?

Wherefore, this question, "Has God forgotten His people?", is not far fetched.

When we look at history as God revealed it to us in His Word we notice that the people of Israel were often cast away. Hath He not promised that they were to be His people? And that at the expense of the other nations. And yet, He sent His people into bondage for four hundred years. Generation after generation died in Egypt and near the end of the bondage they were oppressed more than at any time before. But also after their deliverance, they wandered forty years in that horrible desert, while more than half of them that left Egypt died on the way to the promised land. The apostle in his letter to the Hebrews reminds us of this fact when he writes, "some, when they heard, did provoke the Lord and their carcasses fell in the wilderness", never did they enter into the promised rest.

So also, after Israel possessed the land of Canaan God sent them to Babylon and only one tenth returned after the captivity. If the question of God's preservation is viewed in the light of history, the facts are such

that we rather not answer the question at all. And an answer we must give.

But still another question arises, namely, if God did cast away His people in the past, what security is there for the present and future? He may do so with the Church today. And that being the case who can feel assured concerning his salvation? We may be saved today and cast away tomorrow. And if this is possible do we not believe in a changeable God, who is after all, like unto us? More yet. Then God is no God, for we cannot depend upon Him in respect to our salvation. This is free will applied to God.

The Premillennialist answers the question in this way. He contends that the apostle does not mean to say whether or not God cast away His elect, but whether or not God casts away the Old Testament nation? Shall Israel never return to its former exalted position? And their answer is, God has cast away Israel only for the time being. The Church of the New Dispensation takes its place temporarily. However, at the end of this dispensation, at the beginning of one thousand years, Israel shall again receive its place and its former glory. Then it shall be at the head of the nations of the world once more. But Scripture does not provide the ground for such a view. If we read the Epistle carefully we will notice that the discussion of the different doctrines do not revolve around this question at all. We do not deny that there may be a conversion of the individual Jew, although even in that case it may be said that only a few (compared with the converts of heathendom) return to the God of Abraham through our Lord Jesus Christ. A return of the nation to its former place is nowhere taught in Scripture. Indeed it is true that the nation is cast away, never to return to an exalted state. Hence, the apostle inserts in this question the answer of God. And the answer to Elias was: I have preserved the remnant. And Paul's own answer is "God hath not cast away His people which He foreknew". And the fifth verse is conclusive when we read, "Even so then at this present time also there is a remnant according to the election of grace", an election that cannot possibly mean the election of a nation as such, for no nation is the object of grace.

The question we must answer is, how is it possible that Scripture speaks of a casting away of God's people? And to understand this we set out with the statement that Israel and the Church are in their historical revelation one. The spiritual and the natural children are one in their historical appearance. They live together and are raised in one family, they belong to one and the same Church, they are called the one people of God. So it was from the dawn of history. We find Cain and Abel, Jacob and Esau as members of one family. In that respect there is no difference.

the sign of the covenant. For both were circumcised. And as was the case with the sons of Isaac, so it is also in the broad sense of the word with Israel, the nation. All the children of Israel left Egypt and all were baptized unto Moses. We may safely say all became sojourners and pilgrims in the desert, being loosed from the bonds of Egypt. Every one of them marched to the promised land. And in their wanderings Israel as a whole witnessed the miracles of God, receiving the daily manna—were guided and protected by the cloud of fire in the night, as well as by the pillar of smoke in the day time.

The same is true of the Church in the New Dispensation. The Church visible is called the Church of the living God. And every one who belongs to her is to be considered a child of God and treated as such. Hence, every child born in her midst must be baptized and that without discrimination. And every one of them must be instructed in the truth and must, when coming to years of discretion, confess the name of the Lord. In public worship, the Word and the admonitions, its instruction comes to them all. When the Minister preaches that Word he must preach it to them all and that without distinction, as to the Church of the living God. And he may never separate his audience in two or three different parts. And all this because the people of God are born in the line of successive generations. It is the line of God's covenant whereby God reveals the body of Jesus Christ our Lord. Therefore, she is the Church of the living God and no one has the right to change her name.

But this one people of one Church in Old and New Testaments may seem to be one, in reality they are two. There is a natural and a spiritual seed. That accounts for the fact that God will sometimes cast away the historical church. For spiritually they are not one, but two different people. From the point of view of election the nation Israel could not be called, as a whole, as being the people of God, head for head. All was not Israel that bore that name. The visible Israel was but a means by which the Lord preserved His elect. Therefore, we have two things that always must be remembered both in the Old and in the New Testament Church. First, there was one chosen people of Israel, one nation, named after the Lord in distinction from the nations round about it. And in the second place, that in this nation Israel we must distinguish between the natural and the spiritual. As to the flesh all the children of Abraham were Israelites, but Abraham's spiritual seed were the elect alone.

The same is true of the Church of today. In the broad sense of the word, all those who belong to the Church visible are through that very fact set apart in this world and must be a distinct people. All who are baptized must confess the name of the Lord and

spiritual element, the believers as the kernel, and the others are the chaff. And because there are in reality two different kind of people spiritually, the being cast away as a church is possible. True it is, that the real Israel remain God's people and they must by the way of reformation separate themselves of the others. And it is not difficult to understand how this casting away comes about. The natural or carnal Israel is often in the majority. The process may be slow, hardly noticeable, but the departure takes effect when the majority in pew and pulpit, do not belong to the spiritual seed. Carnal men and carnal minded officebearers are the means to deteriorate the church. Otherwise we could not understand the history of the church, both in the Old and in the New Dispensation. And when this departure develops slow but sure one finds the leaders flirting with the world, the worldly philosophy, its mode of living. Their names become public property and they receive praise of the children of darkness. They like everybody except God's people. And they turn the truth in such a way that it is no longer the Word of God. And the Spirit of God does not operate in gatherings where such men bring stones instead of the bread of life. Thus it was in the desert, in the days of the judges, at the time of Elias, at the time of the Babylonian captivity. Only a remnant was left that truly could be called the Church of God.

And so also we find it in the day when our Lord Jesus Christ was born. The high places were occupied by godless men. The service of Jehovah turned out to be a man made religion. And man made religion is a hollow shell without spiritual contents.

And turning our eyes to the Reformation we find that history repeats itself. And Scripture holds before us that so it shall be even unto the great day of judgment. Then the question is in order hath God cast away His people? Are there no more children of God? Is the spiritual seed gone and taken out of the world? We do well to remember that all this does not happen in a single day. When Israel turned from the ways of the Lord it was by the way of the old process. And it is sometimes very difficult to detect what is wrong when the church is without strength and God's people become dormant. Besides, there is always an element

that is able to detect what is wrong and who by the way of protest point to the cause or causes of it. But their number is small and the number of the carnal increased. Their voices were drowned in the clamour of the greatest number. Moreover, even amongst them are to be found those, who being undernourished, can no longer hear and detect what is wrong. All kinds of reasons may be added when the question is raised, why did not the people of God remain firm? But taken as a whole, the result is always that there is seemingly no difference between the carnal and the spiritual. And as to history, both Carnal and Spiritual Israel are sent into captivity. Then He punishes the spiritual

bastards and they never care to return to the service of Jehovah. For they belong with the world in which they live. And does not the apostatizing church-member become even a greater sinner than the man who never saw the inside of a church?

At the same time, the Lord chastises His children. Thus it was with Israel, both, the carnal and the spiritual went into the Babylonian captivity, but for the latter it became a means to sanctification, with the result that it brought them back to the Lord. A true knowledge of sin and a humble confession of the same. And that return to the Lord is always present when it pleases Him to again reveal Himself in the separation of His people from the rest who are hardened and never return.

It does not mean that the remnant as to their number make such an impression. The remnant kept by His grace are always a small number. Judging from the viewpoint of the world they might as well not be considered at all. To ignore them is about the best the world will and can do with them. Yet, looking at the apostles viewpoint, that is looking at it from the point of view of reality it is not a question of number. It never is. And that viewpoint is, God keeps those whom He foreknew. The apostle means to say God knew them from eternity. Of course, he does not mean, that God knew His people in the Arminian sense of the word. Then His knowledge was simply that He knew that His people be willing and desired to be His people. And God knowing this chose them upon the basis of their willingness. Such is contrary to the plain teaching of Scripture. No, God's knowledge is His love for and over His people, because His love is the basis of His sovereign good pleasure. There is not one little tiny cause in His children why He should or could love them. And because He loved them with an eternal love, with reasons only to be found in Him, He also loves them in time, being the Unchangeable God in His being and in all His virtues, so that He will love them forever. Even their unfaithfulness does not change His love. Hence, they may rest assured in Him, at all times and in all things. Though they waver, He remains steadfast in His love, for He knows them. And although their path may be dark and seemingly ends in defeat before the onslaught of the enemy, He remains their loving Father with whom there is no shadow of turning. And once more may it be said, He is that for reasons only found in Himself.

For His Name's sake alone He foreknew them, that is, for the sake of the revelation of His own glory they are and ever shall be the objects of His love. And even while they are born in sin and misery, He loved them so much that He gave His only Son in order that they may be reconciled with Him and through His blood become heir of the eternal inheri-

tance. The deepest reason and the ultimate cause is found in Him alone. It was His eternal, sovereign good pleasure that they should be His sons and daughters to be made conformed to the image of the Only Begotten. And because they were eternally the objects of His good pleasure, therefore they are never at any moment out of His mind. He cares for them continually. And therefore, He will never cast them away. Surely, for His Name's sake and for their sanctification they must be chastised, but even then His motive is only love. Thus He rejects the carnal and saves His people.

In the casting away of the carnal it is noteworthy that they never reveal a desire to return. Proof for this statement we find in abundance in Scripture. Especially where it concerns Israel in the captivity. They did not care to return to Canaan. Neither did they care to rebuild the temple and serve Jehovah. They felt and feel themselves to home in the camp and the company of the enemy. And with the enemies they looked for the treasures and pleasures of this world, with the things invisible; with all that fades away and shall forever disappear. And thus it is today. A man once separated from God's people or His church will, with a few exceptions, never return and rapidly develops in sin.

But the result, as far as the elect are concerned, is, that they, drawn by His grace again yearn after Him and seek His face. That is the reason why they always remain, that there is always a Church of Jesus Christ, a remnant according to election. And again Scripture provides in abundance what serves as proof for what the apostle teaches. We refer to Enoch, Noah, Lot, the remnant in Babylon, Simeon and a few others, the men and women of the reformation, and thus it shall be until the end of time. The proof that God shall never cast away His people and that the remnant is always present is conclusive. Paul is fully assured even in his own day of that fact full of comfort.

Why??

Because God preserves, keeps, loves and guides that remnant.

When Elias complained on account of the seemingly hopeless condition, the Lord answers him, Elias I have kept, preserved unto Myself seven thousand, who have not bowed the knee to the image of Baal. O, if it had been up to the people of God they would have perished. In them there is no power, or faithfulness. That is their daily confession and experience. They are surrounded by enemies who are far greater in number and power. It is not so, that the Church makes an impression on the world, so that the world is afraid of her. To the contrary, Hebrews 11 tells a different

of the church by the world. The church from that point of view cannot prevail against that world. And besides the battle of the church is not to be fought with the arm of flesh, but is a spiritual battle, the battle of faith. Yes, and even then it is the confession of the church that she is often weak, very weak and of little faith. The confession and prayer is: Lord, hold Thou my hand, or we shall perish!!

And yet they remain??

Yes, they do. They are preserved by the Lord. He throws the church in the fire of persecution with the result that the fleshly element succumbs, but He also gives grace to the elect.

Again we find this attested in Scripture. Job, Daniel, the young men in the fiery furnace, Moses and the Patriarchs. With the purpose to teach us to place our trust in Him alone.

And He takes care of His people in such a way that the remnant is always present.

Elias looked at the church visible and concluded all went astray, altars broken, prophets killed, and I am left alone and they seek my life. No one left to serve the Lord. Elias said, the Lord hath cast away His people.

The Lord's answer is, Elias there is a complete, a perfect number, (7000, according to the remnant of His covenant).

And so it always shall be. According to the election by grace alone.

The Lord preserves them and therefore, don't worry. All is well.

W. V.

N O O R D W E S T - I O W A

A T T E N T I E !

VELD DAG — JULI 4

In Gerben De Jong's Grove — 1 mijl west van Perkins corner.

Een goed program:

Spreekers: Dss. B. Kok en M. Gritters.

Muziek — Games

Allen Welkom

Aanvang 10:30 A. M.

The Reconciliation Of All Things

Relentlessly we have maintained the doctrine of the particular Atonement. And rightly so, for it is as relentlessly being attacked in these present days. It should not be necessary in reformed circles to have to prove that Christ, according to the intention of God's decrees, died, not for all, but only for the elect. But it has often become and gradually more often becomes necessary to have to maintain that Redemption is Particular. And therefore we with unabated force have to maintain that the Blood of the Cross went no further and was intended to reach no further than "them whom the Father had given" Him.

But now, while doing this we must not go about setting the Redemption certain limits which are foreign to Scripture. To limit the Reconciliation through the Blood of the Cross to the Elect is certainly Scriptural. . . . provided this limit is set to oppose Arminianism, Universalism and its kindred errors. But, having successfully opposed these errors we ought not to tarry at these limits, thinking that the Reconciliation of the Cross effects only Men and leaves all the rest of Creation untouched. For then our view is too narrow in scope.

Not infrequently the discourse and confession of our Reformed people betray that the Cross to them has significance only for the elect mankind. They conceive of heaven afterwhile as being the ingathering of the Church, her redemption and glorification, and there they let it. Reconciliation effects the Church, nothing more. And this is not as it should be.

That the Reconciliation has for its central object the redemption and the future glorification of the Church is, of course, true. Scripture continually sets that up ahead. And that is as it should be for the salvation and redemption of fallen and elect mankind is the crown of the praise of His grace. Man moreover is crown also of creation. But the redemption of Man must not be taken to exclude the redemption of Creation as a whole. Rather we ought to see that redemption of man includes the redemption of all creation. In fact, Scripture teaches us in more than one passage that the blood of the Cross was intended not only to redeem fallen, elect mankind, but that it was intended also as a Reconciliation of ALL THINGS, both in heaven and upon the earth.

Shall creation become the prey of Satan? Shall we conceive of it so that after sin entered the world and Satan had gained the mastery of Man that then Creation falls into the hands of Satan? Or will Creation, Organic Creation, afterwhile be forever destroyed? Did God create all things to use them for a season and afterwhile to destroy them forever? Shall a part, a great and important part, of His Creation fall

Nay, Reconciliation redeems centrally the Church, but together with the Church, through Christ, also ALL THINGS shall be lifted out of the ruin and chaos of sin into the glorious state of eternity. Hence, when thinking of the Blood of the Cross and the Final Restitution we must be conscious of the far-reaching plan of our God, to "gather together in Christ" not only the Church (of both dispensations, Jew and Gentile) but also to gather together into Christ "ALL THINGS" both the things in heaven and upon the earth (Eph. 1:10). In what form it will appear afterwhile and how Creation will stand there then is beyond the scope of this present article. This we know, however, that there will one time be a new heaven and a new earth. And all this is realised through the Blood of the Reconciliation of the Cross.

This is taught us in Scripture. It is taught us by inference first.

First then we are led to infer a Restitution of ALL THINGS from the headship and kingship of the First Adam. Adam in perfection stood as Head and King of Creation. In Him Creation reached its high purpose for through him Creation lay as it were in God's bosom praising and glorifying Him. In Adam Creation was one grand unity and in that unity it had peace and harmony. Adam had dominion over all and with it all he served God. But sin entered the world. Adam went down under the curse of sin. And Creation went with him into the ruin of sin. There comes, however, the Second Adam, King of all things, Head and Lord of all. All things are put under His feet (Ps. 8, Heb. 2). Through His redemptive work man is raised out of the curse and chaos of sin into the liberty of grace. And shall not then Creation with Him be likewise lifted up? If the relation between Man and All Things is such that with man it must fall, shall not then the relation be that with man it shall also be raised up into glory?

We are likewise led to infer a Cosmic Redemption from God's dealing with Noah. Into the Ark of salvation went Man but also all Creation was there represented. It says: every beast, every creeping thing, and every fowl and whatsoever creepeth upon the earth went into the Ark. Besides that the Covenant established with Noah is plainly of cosmic embrace. For God sets up His covenant (the everlasting Covenant) with Noah, but, says God to him, "and with every living creature that is WITH you, of the fowl, of the cattle and every beast". A little further it says, "All that go out of the Ark, to every beast of the earth". And again it speaks of "every living creature of all flesh". Plainly showing how the Creation was sharing with man. Now it is true that this Covenant had a significance for the present, but in this Covenant there lies also the prophecy of the restitution of all things.

Both the above inferences however become the more

well known passage from the book of Romans, chapter 8:20, 21, where it says that "the Creature was made subject to vanity. . . IN HOPE, because the Creature itself also shall be delivered. . . into the glorious liberty of the children of God". Here it is shown that the Creature shall certainly be delivered, but it is also evident from this passage that the Creature itself has this hope. As we see Creation it lies under the curse, but we must not forget that it lies there "in hope". Of the natural man, the wicked, it may truly be said that he is without hope because he is without God in this world. But that is not true of Creation. It has hope. And the object of its hope is the deliverance, the future glory of the sons of God. Again evident that Creation will enter glory with man.

The other inference you have in the book of Revelation, the panorama of the Final Restitution as it passes before the eyes of John upon the Isle of Patmos. In the very outset of the scene (chap. 4) John sees the "four beasts" or rather the four living creatures. John sees them standing around the throne. Again he sees them standing with the four and twenty elders. Again he sees them singing and rejoicing with that glad refrain of "Holy, holy, holy, Lord God almighty". Once more in chapter 5 after the Conquering Lion of Judah's tribe has taken that seven-sealed book and to the amazement of all has opened it, we hear heaven reverberate with applause. And in the group of them applauding we see the four and twenty elders, we see the many angels, we see the four beasts. But, coming to vs. 13, we find among them also "every creature in heaven and earth and under the earth", all giving praise and glory to God. From this passage it is evident that in that final chorus all Creation is present, all giving praise and glory to God. The four and twenty elders in the fore and all Creation with them, round about the throne, praising and glorifying God.

We have however not only these inferences. We have also direct references to this matter. One you have in Eph. 1:10 where Paul declares the mystery of grace to the Ephesians and tells them that it was God's purpose to gather together in Christ, all things, both the things which are in heaven and the things upon the earth. If through the first Adam all plunged into ruin and if in him it slid down into destruction, in the Second Adam all things shall be united into one grand and glorious whole. And this gathering together takes place says Paul "IN CHRIST", i.e. in the sphere of the redemptive work of the Christ, the Servant of God. The reconciliation of Christ effects therefore not only the redemption of the elect, but also the restitution of ALL THINGS. The other we have in Col. 1:20, where Paul is speaking of the pre-eminence of Christ the Head of the Church. When speaking of the blood of Atonement Paul says "by Him to reconcile all things unto Himself, by His blood shed on the cross."

they be things in earth or things in heaven". God, says Paul, reconciled all things unto Himself, through the blood of Christ, and this reconciliation effects, not only elect, fallen mankind but effects "things" all things, everything in heaven and earth. And when it speaks of heaven and earth it refers to the totality of the works of God's hands, all Creation therefore.

Hence, when speaking of the reconciliation of the Blood of the Christ we must be conscious of the far reaching effect of that blood. Through the sin of Adam all creation went down under the curse of the righteous God. For man's sake it is subject to vanity. Because of man it bears a relation toward God of wrath. Creation has become vanity because of sin. It no longer reaches its purpose because of sin. The Cross of Jesus Christ makes peace, the peace of reconciliation. God reconciles the world unto Himself, sets that world before Him in a relation of love and peace, so that He can once again look down in favor upon that work of His hands. Redeemed Man is once again King of the Creation and with Man it shall enter into the glorious liberty of the Children of God. And having entered into that liberty all creation shall praise and glorify Him unto all eternity.

And the center of all things is the Cross of Christ Jesus.

The Cause of all things is "For God so loved the World that He gave His only begotten Son".

That shall be the world without end, the world to come, the world God was, in Christ, reconciling unto Himself.

M. G.

HUMAN ABILITY

Sir! preach Christ and him crucified! Preach down, argue down, pray down HUMAN ABILITY, and then you will have some hope of beholding the beautiful superstructure of God's free grace rising from amid the ashes and ruin of the fall.

REV. WM. PARKS, B. A.

If we complain of the treacherousness of our memories, it is the most harmless way of the slipping out of the word. It is not the treachery of our memories, but of our hearts and affections, that makes the heart like a broken vessel, that makes all the rents in it, where the water runs out. . . . We talk away a sermon and the sense of it.

JOHN CHURCH

Sacrifice By Blood

The foregoing article on this subject contained a list of those sins that could not be atoned by the typical sacrifice. It was found that there were only three classes of sins of which it is declared that they could be atoned. The one class was comprised of sins committed unwittingly or through carelessness or oversight. The other class for which the sacrifice could avail was comprised of sins done under the influence of passion or temptation and thus not characterized by that settled and deliberate malice that marked the presumptuous sins. There was still a third class of sins for which the sacrifice availed, namely, the class comprised of the many moral infirmities and miseries that even the most devout Christians feel in themselves—such infirmities as imperfect faith, the failure on the part of the believer to yield himself to serve God with that zeal as he is bound, and the evil lusts of the flesh with which the believer has daily to strive. These are weaknesses that are found in the saintliest of men.

Regard was had to the sins that *could not* be atoned by the typical sacrifice. The question was raised whether it follows from the circumstance that these sins could not be covered by the blood of the symbolical offerings that they are sins unforgiveable in the true sense. This, it was shown, does not follow. Though these sins could not be forgiven *symbolically*, they could be *truly* forgiven and were also actually forgiven, if the offender received grace to truly repent. The sins of adultery and murder were forgiven David king of Israel. The reason why these sins could not be symbolically forgiven was fully explained.

Attention must now be directed to the commands that concerns the gifts for Jehovah's altars. The question now to be answered is, "What might be offered." The answer is to be found in the following scriptures, "Speak unto the children of Israel. . . .," Ye shall bring your offerings of the cattle, of the herd, and of the flock. . . . And he shall kill the bullock before the Lord. . . . (Lev. 1:2, 5). And if his offering be of the flocks, namely, of the sheep or of the goats, for a burnt sacrifice. . . . (Lev. 1:10). And if the burnt sacrifice for his offering to the Lord be of fowls, then he shall bring his offering of turtledoves, or of young pigeons" (Lev. 1:14).

The offering had to be, so it appears, from the herd and from the flock (oxen, sheep and goats). If the offerer was too poor, he was allowed to come as supplied with a turtledove or a young pigeon.

It is first of all deserving of notice that not human but animal beings had to be taken. The question whether Jehovah explicitly forbade His people to refrain from selecting for His altar human beings must be answered in the negative. True it is that the Lord

did say to His people, "Whosoever he be of the children of Israel, or of the strangers that sojourn in Israel, that giveth any of his seed unto Molech; he shall surely be put to death: the people of the land shall stone him with stones. And I will set my face against that man, and will cut him off from among his people; because he hath given of his seed unto Molech, to defile my sanctuary, and to profane my holy name. And if the people of the land do anyway hide their eyes from the man, when he giveth of his seed unto Molech, and kill him not: then I will set my face against that man, and against his family, and will cut him off, and all that go a whoring after him, to commit whoredom with Molech, from among their people" (Lev. 20:1-5). From II Kings 23:10 and from Ezek. 16:20, 21, it would seem that the sin here denounced is the actual burning of offspring as a sacrifice to Molech. The passage in the book of Kings reads in part, "that no man might make his son or his daughter to pass through the fire to Molech." By many, however, this is explained of merely passing the children between two fires. But let it be that the practice denounced is one that consisted in the actual burning of *offspring*, even then the prohibition is to the effect that the offspring shall not be offered to *Molech*. Whether such offerings might be brought to Jehovah, the prohibition leaves undetermined. Yet the very circumstance that the selection of the victim was limited by the command to the animal kingdom is, certainly, equivalent to the prohibition that the victim be not taken from the class of humans.

The question why this was not allowed is not so easy to answer as one might think. It is not a question of whether a mere man can so atone for sin as to free himself and his fellow humans from sin's penalty. He cannot. And there are several reasons for this.

Man is creature and therefore cannot merit with God. Though the service he renders be perfect, he remains an unprofitable servant. But aside from this, man is sinful. He therefore cannot through suffering satisfy the offended justice of God. Further, no mere man "can sustain the burden of God's eternal wrath against sin, so as to deliver others from it." Finally, it is the soul that sinneth, that must die. But if a mere man cannot truly atone sin, neither can the animal. To quote one scripture, "For it is impossible that the blood of bulls and of goats should take away sin." If the blood of bulls and of goats can as little take away sin as the blood of a human, why did Jehovah in selecting His gifts for the typical altar pass by the class of humans and take the animal? Why could not humans as well as animals be appointed to *symbolically* atone sin? Why could not the suffering and death of the former as well serve as a type of Christ's satisfaction?

If it be answered that the reason is the moral im-

perfection of man, one could reply that imperfection was the very mark of the type. To illustrate, Aaron in his capacity of highpriest was a type of Christ. And Aaron to be sure, was a man with moral infirmities. He therefore needed daily to offer up sacrifices, first for his own sins, and then for the people's. For the law maketh men high priests which have infirmity; but the word of the oath, which was since the law, maketh the Son, Who is consecrated for evermore" (Heb. 7:28). If now, despite their moral imperfection, mere men were made priests, why was not also the victim for the altar taken from the class of humans? One reason is, to be sure, that such an arrangement would have necessitated a continuous slaughter of humans not willed by Jehovah. The other reason is that a sinful human, in order to do service as a symbolical sacrifice, would himself first have to be symbolically unsinned. But if the victim for the altar were that depraved human, where would be the blood to unsin it (the expression *unsin* was taken from scripture). A depraved victim could not certainly be unsinned, that is, purged from its sin, by its own blood. But aside from this, a victim that itself had first to be unsinned, would be one by nature depraved. Such a creature, surely, could not be allowed to *symbolically* atone sin. How could believers in connection with a sacrifice of this character have received witness that they were righteous; and how could they through such a sacrifice have given expression to the faith that was in them—the faith, namely, that, though ill-deserving and condemnable, they were clothed by their redeemer-God with a salvation doing credit to His righteousness. So it is plain, that, had the victim been a sinful human, the usefulness of the symbolical sacrifice would have been destroyed. And as to the high priest, the sole reason that he had access to the holiest place is that, before venturing into the presence of God, he first cleansed himself (symbolically) from his sin by the blood of the sacrifice.

The statement "Imperfection is the mark of the type" is one that must be used with caution. Considered by itself and apart from the sinful men whose duty it was to perform it, the typical-symbolical service of the Old Covenant was *as a type* of the heavenly, a thing of perfection. This statement applies to every detail of this service. God's things, His institutions are always good. But whereas sinful men corrupt everything they touch, defile every institution of God that takes on an appearance in their persons, the empirical appearance of God's things is often evil. So, too, the typical-symbolical service of the old covenant. The imperfections that marked this service rose from the sinful men that performed it. This service then was by itself a thing perfect. It was this in the sense that it fully answered its purpose. And it did so as the victim for the altar was an animal, thus a creature irrational and non-moral and therefore, though not,

to be sure, ethically holy, yet free from guilt and moral corruption. How solicitious Jehovah was that the victim offered in sacrifice be dissociated in the mind of the offerer from all corruption appears from His insistence that it be selected from the class of clean animals and be free from any manifest physical defect. If, according to the Hebrews (chap. 9:22), almost all things were by the law purged with blood—almost all things: the people and the priest, the tabernacle and all the vessels of the ministry—it follows that the *blood* that purged had to be made to stand out before the mind of men as a thing by itself pure.

But how could the animal—a non-moral and irrational creature—be presented as a substitute for man and represented man in its being offered in sacrifice? Such a substitution can take place only, of course, in a sacrifice that is typical-symbolical. But even in such a sacrifice, the affinity between the offerer and the victim must be close, if the atonement is to be vicarious.

Now the fact is that in the sacrifice of the old covenant the affinity between the offerer and the victim was close; and it was this firstly on account of the similarity in origin and in structure between the animal and man's physical nature. This similarity is so marked as to warrant the statement that the animal was created in man's image. As to the similarity in origin between the two, if God brought forth the animal from the earth, He formed man as to his lower nature of the dust of the ground. Both the animal and man therefore nourish their mortal frames with the yield of the soil. Besides, the animal as well as man has a soul-life. The animal, too, can remember. It has intelligence. It is capable of such emotions as joy, grief and anger. It can feel guilt. Yet, it was not any animal that might be taken. To make the gap between the offerer and the victim as small as possible, the selection was limited to the herd and the flocks and to such fowls as the pigeon and the turtle-dove, thus to the class of tame domesticated animals. It was precisely these creatures that stood in closest relation to the physical nature of the offerer. The milk of the goats was to him drink. And the flesh of all these animals was to him food. In a certain sense therefore these creatures might be regarded as of one flesh with the offerer. But however close the connection between the animal and man may be, it was in the symbolical sacrifice only that the one could serve as the substitute of the other. The true sacrifice called for a substitute that could be no one less than Chrst. He the eternal Son of God, and as such infinitely exalted above man, brought himself down to man's level and, assuming man's nature, became literally flesh of man's flesh, and, sin excepted, was thus found in all things like to His brethren, that He might be, in their behalf, a suitable offering, as well as High Priest. Having of-

ferred Himself He was made higher than the heavens. And because He continueth ever, He has an unchangeable priesthood. "Wherefore He is able also to save to the uttermost that come unto God by Him, seeing He ever liveth to make intercession for them." The perfection of the victim for God's typical altars was but shadow. It consisted merely in the victim's being free from every manifest physical defect. But the perfection of Christ was true moral goodness, a holy beauty, the radiance of which marked Him in the memory of His followers as the "only begotten of the Father, full of grace and glory." But, in the words of the sacred writer, such a highpriest became us, who is holy, harmless, undefiled, separate from sinners, and made higher than the heavens; who needed not daily, as those high priests, to offer up sacrifices, first for his own sins, and then for the people's; for this He did once, when He offered up Himself."

Regard must now be had to still another general prescription concerning the victim, namely, that before its blood be shed, the offerer should lay his hands upon its head. This prescription is found in the instructions for all bloody sacrifices. The one exception is the instruction for the trespass-offering. This offering had so much in common with the sin-offering that the regulation would be understood to be applicable to both. The import of this rite (the rite of the imposition of hands) can be unmistakeably determined from the following scripture, "Aaron shall lay both his hands upon the head of the live goat, and confess over him all the iniquities of the children of Israel, and all their transgression in all their sins, putting them upon the head of the goat, and the goat shall bear upon him all the iniquities" (Lev. 16:21). It must not be supposed (so I wrote in a previous article) that we have to do here with an empty form, that by the imposition of hands absolutely nothing was laid upon the head of the goat and that consequently this creature did not *actually* bear upon him all the iniquities of the people. Were this true, there would be absolutely nothing in the entire transaction that could serve as *shadow, symbol, type*. To illustrate, if the existence of the bread and wine of holy communion be denied, what would there be in this sacrament that could serve as symbols of the flesh and blood of the Saviour? Nothing at all. So it is in respect to the rite under consideration. Besides, if the above-cited scripture affirms in unequivocal language that Aaron, through his confessing over him (the goat) all the iniquities of the people, put them (the iniquities) upon the head of the goat and further that "the goat shall bear upon him all the iniquities" it will not do for anyone to maintain that actually nothing was put upon the head of this creature and that actually it bore upon him nothing. What was put upon the goat by the imposition of hands was the guilt of their iniquities—guilt, that is, the *obligation* to suffer the penalty of their sins, not the

real penalty (the animal is incapable of suffering this)—the penalty of a spiritual death or its equivalent and the descent of the soul into the abyss of outer darkness—but the penalty of sin as it consists in physical death. That this death is not the real wages of sin is evident from this that the godless, too, approach a physical resurrection and will thus reappear in a body of which their soul will never be divested.

Now whereas the animal also dies a physical death it was appointed to stand in the offerer's room to momentarily free him, through its dying in the offerer's stead, from this death. But even the freeing of this death was devoid of reality, as is evident from this that the sacrifices had daily to be presented at the sanctuary and that when the offerer's hour of death would strike, those sacrifices could not avail. Only He Who is the resurrection and the life can truly atone sin and thus truly free also from this death. What then did the rite under consideration import? And the answer: the actual transference of guilt from the offerer to his animal substitute.

Some Bible students, among others, Schultz, flatly deny that the rite in question had this import. Wrote he, "By the laying on of hands the sin is not transferred to the victim. In itself this is merely a general act of *dedication*. By this act the person who dedicates confers his own dignity on another. And by the laying on of his hand, the sacrificer dedicates each victim, as his own property, to some higher object, that object of course, varrying according to the intention with which he offers the sacrifice. Thus in the case of a sin-offering he dedicates it as a means of atonement for himself, in order that it may be the bearer and instrument of his repentance. . . . Besides, in the law the death of the victim does not constitute the atonement. It is merely the means by which the life (blood) of the victim is appropriated to God. It cannot therefore be regarded as in any sense a vicarious punishment" (Schultz, *Old Testament Theology*, Vol. I, p. 391).

What this author does with the prescription contained in Lev. 16:21 (Aaron shall lay both his hands. . . . putting them [the iniquities of the people] upon the head of the goat) is hard to say. All that he could do with it, is to ignore it. And this he actually did. It is deserving of notice that in addition to denying the true import of the rite in question, he also denied that the death of the animal offered in sacrifice was in any sense a vicarious punishment. The statement occurs (in the above excerpt), "It (the death of the victim) cannot therefore be regarded as in any sense a vicarious punishment". Otherwise said, the animal offered in sacrifice did not by its death pay for the offender's sin, did not therefore die in his stead and as his representative (symbolically). That such

should have been the contention of this Bible student, was to be expected. For he who denies the true import of the rite of the imposition of hands, must, to be consistent, at once deny that in dying the victim was suffering the penalty of the offender's sin. This author's positive view on the sacrifice is known from the following language from his pen, "When God is really angry with His people or with an individual, He demands satisfaction. In many cases this is to be got only through the working out of His anger. Then the guilty person falls under the ban, is destroyed out of the land of the living. . . . But when it is not a case of divine anger, that is, when a man has erred through weakness without any contempt of covenant statutes, it is quite a different matter. Then it is not a question of averting God's anger or of working itself out. But for breaking the statute the sinner has to make such satisfaction as has been provided for in the covenant itself, and has been graciously accepted by the covenant God. This satisfaction is the sin-offering, which is a ransom, a redemption. Hence the root-idea of the propitiatory sacrifice is that the sinner acknowledges his sin, seeks reconciliation, and gives actual expression to his repentance by the surrender of his property. It is an acknowledgment that God is right and that the sinner is wrong. It gives to the offended majesty of the divine claim a satisfaction which, it is true, is only of value because God accepts it, because He is willing to be reconciled" (p. 394, Vol.2).

Thus, according to the view here broached, the satisfying of the offended majesty of God was not done through the victim's dying for the sin of the offender, but through the offender's acknowledging his sin, thru his seeking reconciliation, and through his giving actual expression to his repentance by the surrender of his property. This view has it then that the offender appeased God through his act of repentance with the result that God, responding to his expression of sorrow, forgave him and received him back into His fellowship. And the sacrifice was simply a means of which the offender availed himself to give expression to his repentance. Other significance it had not. Such is the view of the Old Testament sacrifice prevalent among modernist Bible students and theologians. And such, in a somewhat modified form, is also their view of the sacrifice of Christ. This can be expected. For the sacrifice was a type and as a type it preached Christ. Christ and His cross therefore must and will be the realization of whatever speech the type is held to have uttered or to have been the embodiment of. A wrong view of the sacrifice must go hand in hand with a wrong view of Christ's atonement.

If some (the Modernist Bible students) deny the true significance of the rite of the imposition of hands, others view the rite as a symbolical transference not

only of the guilt but even of the subjective feelings of the offerer to the victim and thus attach to it a meaning that it cannot very well have. So Fairbairn, "What then," wrote he, "in the case of the bloody sacrifices, did the offerer possess which did not belong to the victim? What had the one to convey to the other? Primarily, and indeed always, guilt. This, as we have already shown, was the grand and fundamental distinction between the offerer and the victim." So far, so good. But the author continues, "besides this, however, other things in the offerer might also be symbolically transferred to the sacrifice, according to the more special design and object of the sacrifice". What other things they were that, according to this author, might also be symbolically transferred, may be known from the following language, "And when the law entered with its more complete sacrificial arrangements, appointing sin and trespass-offerings as a distinct species of sacrifice, there can be no doubt that in these would more especially be represented the sense of guilt on the part of the offerer, while in the peace or thank-offerings it would be the other feelings, those of gratitude and trust, which were primarily expressed." Now it is hard to see how a subjective feeling (the author mentions faith) could be transferred to an animal sacrifice. Even when it is held that this was done *symbolically*, the matter does not become any more understandable. What may a symbolical transference of faith from one to another, in this case from a rational to an irrational being, be? It is, of course, true that the sacrifice, that is, the act of sacrificing, was the medium through which the believing offerer gave expression to his faith. This has been made plain in a previous article. But this, certainly, cannot imply that the offerer conveyed his faith to the victim by the laying on of hands. Faith is, indeed, expressed by action; but faith cannot possibly be transferred. But in all likelihood the author did not mean to say this. For in the sequence of his delineation, he expressed himself thus, "As his substitute, presented to God in his stead, it (the sacrifice) might be made to embody and express whatever feeling toward God had a place in his bosom—not merely conviction of sin and desires of forgiveness, but also such feelings as gratitude for benefits received, or humble confidence in the divine mercy and loving-kindness." It is indeed very true that the Old Testament believer's act of sacrificing is to be regarded as the embodiment of all the hallowed feelings that had place in his bosom.

But if guilt could and was actually transferred from offerer to victim by the imposition of hands, why cannot this rite also be viewed as a transference of faith and gratitude? And the answer: guilt is an obligation. Being such, it can be transferred from one to another. Faith and gratitude, on the other hand, are part and parcel of the one who believes and is thankful. They therefore allow of no transference.

Yet, in conveying the obligation to suffer for the penalty of his sins from himself to his animal sacrifice by the laying on of hands, the believing offerer, from the nature of things, at once gave expression, through this act, of his penitence, of his faith in the pardoning mercy of Jehovah his redeemer-God, of his thirst for pardon, and of his gratitude for mercy already shown him.

It is deserving of notice that this laying on of hands, was common to all the bloody sacrifices. Or perhaps it is just as well to say that what is deserving of notice is that every offering—the peace and praise as well as the sin and trespass-offerings—were bloody. What it shows is that he only could have fellowship with God, whose sins were covered (by the blood) and who approached the throne with the confession in his heart and upon his lips that by himself he was unworthy on account of his guilt. Only he in whose heart this confession has place, can have peace—the peace of God that surpasses all understanding—and is praising God.

There remains one more direction of a general kind, applicable to all the sacrifices of blood. This direction concerns the killing of the victim, and the action of blood after it was shed. The victim was slain before the altar not by the priest but by the offender. Through this doing, the offender declared that the reason of the death of the victim was the offender himself, his guilt—a guilt that he had transferred from himself to his innocent victim. The blood was collected by the priest, and by him was sprinkled—on ordinary occasions—upon the altar round about; but on the day of atonement, also upon the mercy seat in the inner, and the altar of incense in the outer department of the tabernacle. If the offering was for the priest, it was sprinkled seven times before the veil of the holies and in addition was put on the horns of the altar of incense. If it now be considered that behind the veil stood Jehovah's throne—the ark of the covenant—enveloped by the symbol of His presence—the cloud—, if it be understood further that the altar was the meeting place between Jehovah and the offender, it will be seen that this sprinkling of the blood before the veil and upon the altar round about, was an act by which the priest appeared with it before the face of the Lord. And the Lord had regard to this soul or blood, in token that the victim had indeed by its suffering and death symbolically satisfied His offended majesty and thus was received by Him as a covering for the sin of the offender. But if this transaction is to be fully appreciated, the blood of the victim and the officiating priest must be thought of as one. Then it will be seen that the priest appearing with the blood of the victim before the face of Jehovah was a type of Christ's entering through His own flesh and blood into the holy place and obtaining an eternal redemption for His people.

The fat and caul and kidneys of the victim were placed upon the altar and burnt. These parts represented the entire animal and were indicative of its life, health and vigor. This burning was declared to be a sweet savor unto Jehovah. So, too, Christ. In sacrificing Himself, in His suffering and dying for the sins of His people, He was a sweet savor to God. He was this in that He offered Himself under the impulse of a pure love of God. By this love, holy zeal, he was consumed,—consumed on the altar of service. Of this His love, the fire consuming the fat of the sacrificial victim, was the type.

When the offering was for the high priest, the flesh (not the fat and the caul, these, as was said, were burnt upon the altar), together with the head and legs had to be carried outside the camp and burned. But if the offering was for a common priest or Levite or for a common member of the theocracy, the flesh was eaten by the officiating priest instead of carried outside the camp and burned. The question is what this burning of the flesh outside the camp and this eating of the flesh by the priest signified. This rite indicated that the sin of the offender had been completely taken away, removed, so that no trace of it remained.

G. M. O.

ANNOUNCEMENT

The Protestant Ref. Churches of Western Michigan hope to celebrate the **14th Annual Field Day** July 4 at Brown's Grove near Jamestown, (same place as last year).

Refreshments, including Coffee can be obtained at the Canteen on the grounds. Please bring your own cups and containers.

There will be plenty of games for young and old.

Dinner at 12:00 sharp. Please all be there.

The program will start at 1:00. Rev. H. De Wolf of Hope, will speak at that time in the Holland language. His speech will be followed by musical numbers and a speech by Rev. H. Hoeksema in the English language. Collections will be for the Standard Bearer.

A bus will leave Fuller Ave., Church at 11:00 and also will make a stop at Roosevelt and Grandville Ave. The bus will leave Brown's Grove at 5:00 P. M.

Tickets for the bus will be sold by the committee from 7-9 o'clock on June 23 and July 1 in the Fuller Ave., Church basement. Those not able to pay full price of tickets may procure them for less, or free of charge.

All those who have spare room in their autos are kindly requested to be at the Church and accomodate the committee with the transportation of those children that have no other way to go. These autos will leave the church at the same time as the bus.